

πύλι πύλι πύλι πύλι πύλι πύλι πύλι πύλι πύλι πύλι
 έπιτίσιον α δέν ένα το ταντα πτό φόντος
 καλο στη γη δέν ανδισά στον φρατο κάρτα
 καλο δέν ανδισά στη γη στον φρατο κάρτα

Αυτόγραφο μετρίως σημειωμένη παρά του ίδιου ποιητού.

Omeo	di tua gloria all'ora	Carluccio
esso grande	in vicio di bestia	ubbrisco
Su del belolo	centro un	pitidume
l'parito di Jasso	di malaio	malaio

ah all' tua festa non tem di brumme,
 eri lassajate di st'gnudo bravo bravo
 tu spechi ogni di: Evropa talume
 che dai up de dire all' almana

tuhi s' puzi	io puzhen nell'	fango
de capecion di loro e'	tuhi s' puzhen	fanzaron
	tuhi s' puzhen di	min ranga

Ah! maddelle tu l'vite: it man io
 clo' figuer lo di mullerone valico
 Tu' quell' che a detto tu l'acud' ofalico malavone

Α. ΠΡΙΝΤΕΖΗ Μ. ΦΛΕΣΣΑ

Αλφεινιές

Τό πρώτο μου βιβλίο

Α. ΠΡΙΝΤΕΖΗ - Μ. ΦΛΕΣΣΑ

άλφαβητάριο

ΕΚΔΟΣΙΣ Ε΄

Ἀντίτυπα 28.000

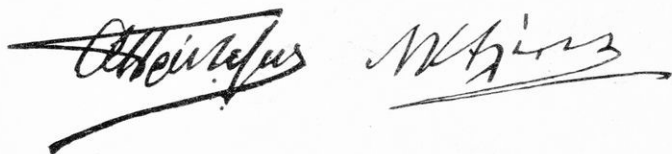
Ἄριθ. ἐγκριτ. ἀποφ.
Ἐπιτελείου Παιδείας

50163 10 Ἰουλίου
1936

τὸ πρῶτό μου βιβλίο

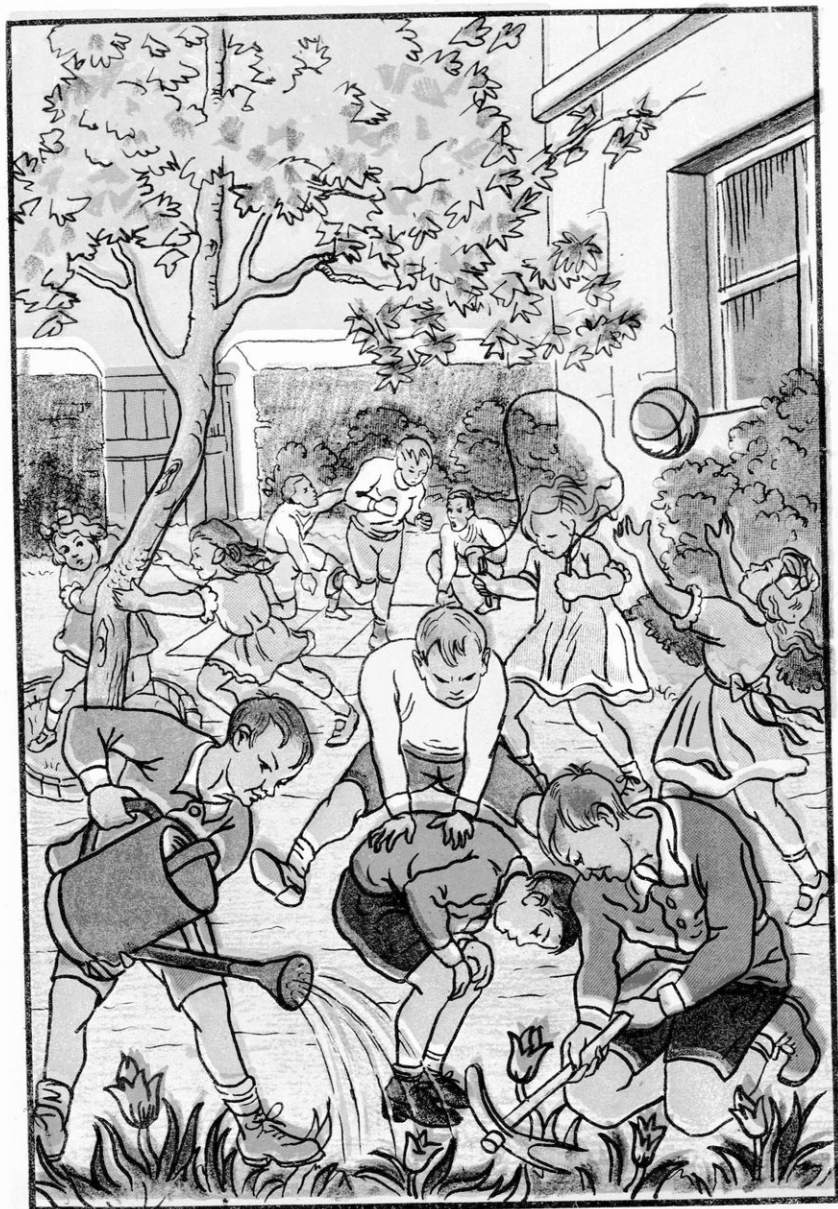
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΙΩΑΝΝ. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ' ΣΤΑΔΙΟΥ 52 — ΑΘΗΝΑΙ
1938

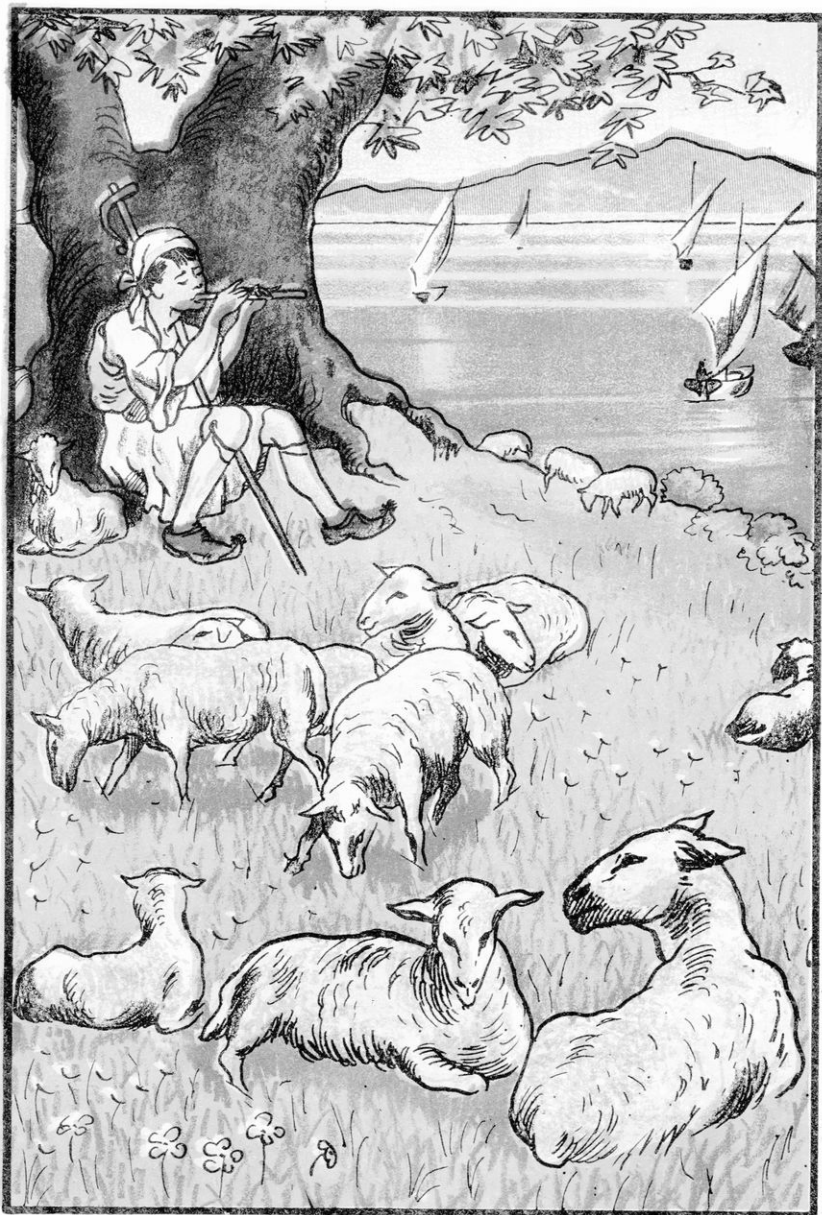
Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουν τὰς ὑπογραφὰς τῶν συγγραφέων.

Τὰ ΚΙΝΗΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ μετὰ τοῦ Ὁδηγοῦ
εὐρίσκονται εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

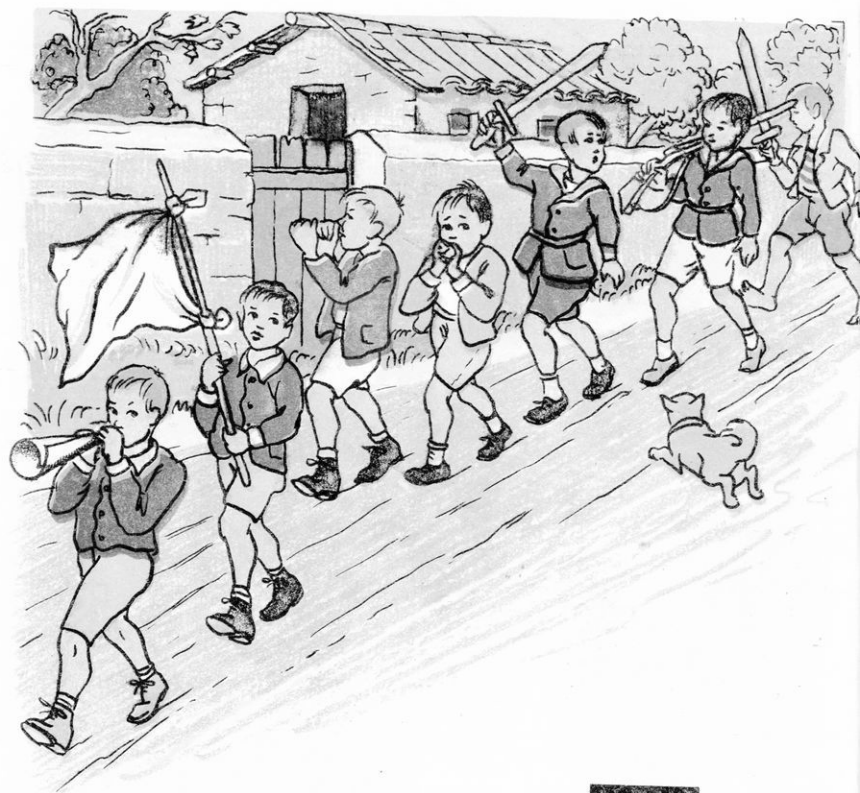

α α α

Τ τ

Τά, τά, τά,

νάι, νάι
τὸ νινί...

Λ λ

Λά, λά, λά...
νά όλα.. Λά, λά, λά..

Ε ε

"Ε ε ε!.. Λε λέ!..

"Ελα!.. ελα!..

μ

μαμά!.. έλα,
μαμάα!...

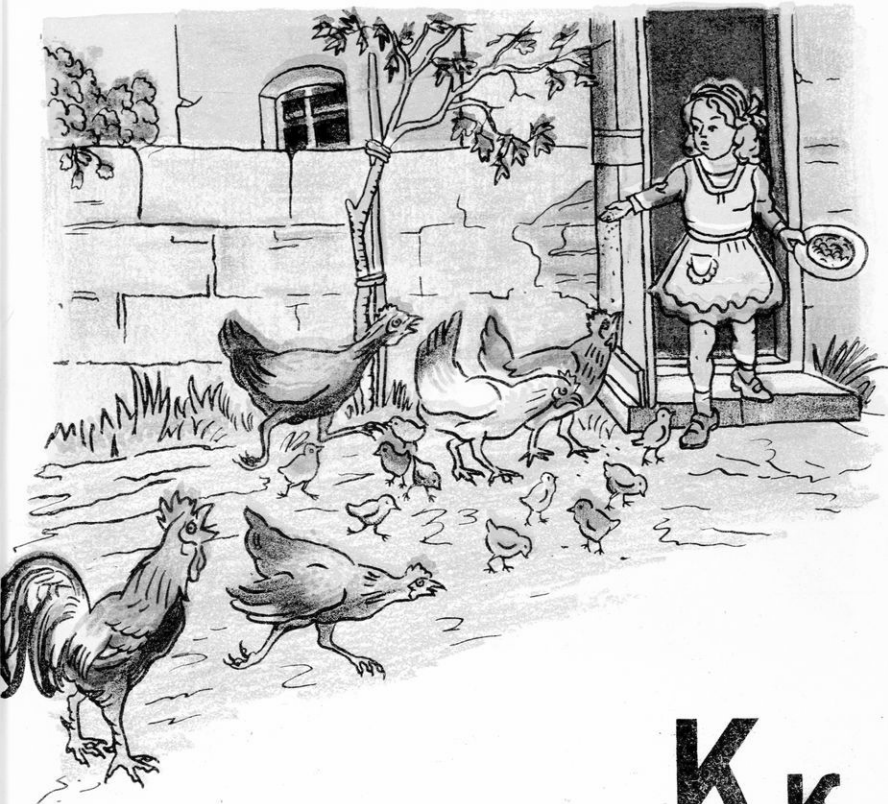
η

μή, μή, Λιλή...
μή, Λέλα...

Π π

πά, πά, πά, πί, πί, πί...
νά ή Πόπη μέ τό παπί.
-Έλα, πάπια, νά τό παπί...

Κκ

κό, κό, κό,... κά, κά, κά,
τί καλή ή Κική.

νά τη πάλι!...

-"Ελα, Κική! "Ελα Κική!...

Ρ ρ

ρ, ρ, ρ, ...
Ρένα, Ρίτα, νά μία
ροκάνα! Λελέ, έλα
πάρε τή ροκάνα..
νά ή ροκάνα...
ρ, ρ, ρ...

γ γ γ... γάο, γάο...

έκαμε ή "Ηρα.

νιάοοο... έκαμε ή γάτα'

γιατί ή "Ηρα έκαμε γάο, γάο;

γιατί ή γάτα έκαμε νιάοοο...;

γ Η

17

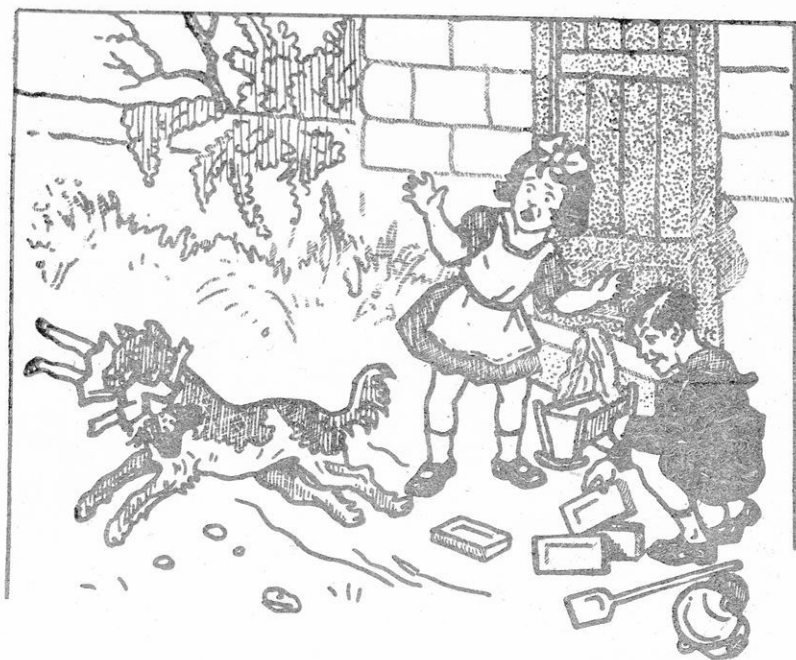

-ς ς... ς ς... σιγά, Ρένα...
έμίλησε ή μαμά σιγανά'
γιατί ή Τασία έκαμε νάνι.
-οοο... έκαμε ή Ρένα'
σιγά Κική...

Ἡ Φιφίκα.

νά ἡ Ρένα μέ τή Φιφίκα.
Ἡ Φιφίκα σήμερα ἐφόρεσε
ἕνα κόκκινο φόρεμα.
ᾶ!, πόσο ἔγινε μεγάλη
ἡ Φιφίκα μέ τὸ κόκκινο
φόρεμα!

ὦ! ὦ! ὦ!

-Πῶ! πῶ! Ἡ Ἥρα ἐπῆρε τὴ Φιφίκα.

Ἔλα Τασάκι, ἔλεγε ἡ Ρένα.

-Πῶ! πῶ! Ἔλα, Τασάκι. Ἡ Ἥρα
ἔφαγε τὴ Φιφίκα.

Τὸ Τασάκι γελᾷ μὰ τώρα γελᾷ
κι ἡ Ρένα, γιατί ἡ Ἥρα ἔφερε πίσω
τὴ Φιφίκα.

Καλό δαδί...

- Έδω τὸ καλὸ δαδί...

Δαδί γιὰ τὴ φωτιά. Δέκα δεκάρες
τὸ δεμάτι.

- "Ε! μὲ τὸ δαδί... νὰ δέκα δεκάρες.
Δώσε μας ἓνα δεμάτι. "Ενα μεγάλο
δεμάτι. Ἐμίλησε ἡ Λέλα.

- "Ελα, νὰ τὸ πιὸ μεγάλο δεμάτι...
ἔλεγε ὁ γέρο Δῆμος.

Σύκα, σῦκα.

- "Ελα, Ρένα, σῦκα, σῦκα!

Τώρα μᾶς τὰ ἔφερε ἡ κυρά Σοφία
ἀπὸ τῆ συκιά της.

- Πόσο ἀγαπῶ τὰ σῦκα, Τάσο, ἔλεγε
ἡ Ρένα.

- Πάρε, Ρένα, δύο σῦκα. Τὰ ἄλλα
νὰ τὰ πᾶμε τῆς μητέρας.

- ᾶ! τί καλά σῦκα... ἔλεγε ἡ Ρένα.

Τί ἔφερε ἡ μαμά.

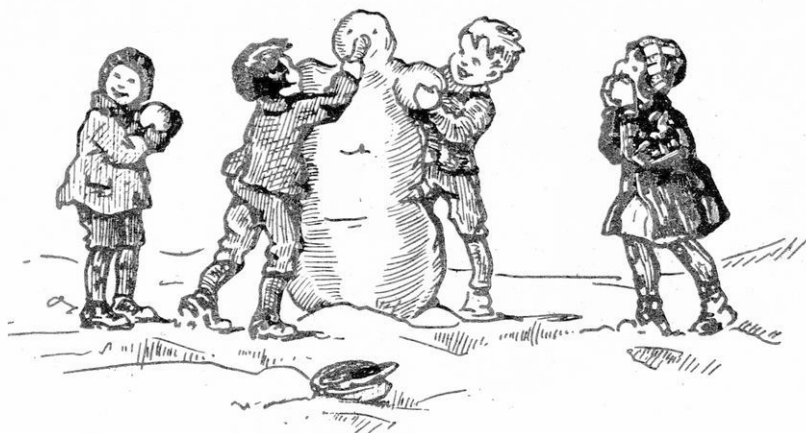
-Νά, Μίμη, ἓνα μύλο, ἔλεγε ἡ μαμά.

Νά, Νίκη, ἓνα νινί.

Νά κι ἐσύ, Νίκο, ἓνα τόπι.

-ὦ! τί καλή μαμά... ἔλεγε ὁ Μίμης
μέ τή Νίκη.

-ὦ! τί μεγάλο τόπι.. ἔλεγε κι ὁ Νίκος.

Χιόνια!.. Χιόνια!..

Πώ! πώ! χιόνια! Πάλι έχιόνισε...
Τί χαρά! Νά ό Χαρίλαος, ή Χαρά,
ό Γιαννάκης κι ό Τάσος.

Ή Χαρά φυσᾶ τὰ χεράκια της
Χ.. Χ.. Χ.. γιατί ἐπάγωσαν.

-Έλᾶτε νά κάνωμε ἕνα χιονάτο...
ἔλεγε ό Χαρίλαος.

Ό Γιαννάκης ἔφερε ἕνα καρόττο
γιὰ μύτη.

-ὦ! τί μεγάλος ἔγινε ό Χιονάτος
μέ τήν κόκκινη μύτη!

Τί θέλετε;

Ἡ γιαγιά δά φύγη γιά τὸ χωριό.
Ὁ Θάνος κι ἡ Θεανώ ἐφίλησαν
τὸ χέρι της.

-Τί θέλετε νά σᾶς φέρω, ὅταν
δά γυρίσω;, ἔλεγε ἡ γιαγιά.

-Ἐγώ... παρακάλεσε ὁ Θάνος, δέλω
ἓνα καλάδι μὲ κορόμηλα.

-Ἐγώ, ἔλεγε ἡ Θεανώ, δέλω
ἓνα καλάδακι κεράσια...

-Καλά, καλά... δά σᾶς φέρω
ἓνα μεγάλο καλάδι μὲ κεράσια,
κορόμηλα κι ἄλλα πολλά...

β β β...

Τί βοή.. Τί κακό.. Τί άέρας φοβερός.
Τό περιβόλι έγινε άνω κάτω.

-Βάσο, Χαρά, έλάτε έπάνω, έλεγε
ή μητέρα. 'Η γιαγιά έκαμε τηγανίτες
μέ μέλι...

-'Αμέσως, μαμά, λένε ό Βάσος
κι ή Χαρά. Θα φάμε πολλές
τηγανίτες.

Ζήτω ή μαμά.

Ἡ Ζωή ἤθελε νὰ ζυμώσει μαζί
μέ τή μαμά της.

-Ὁχι Ζωή! ἔλεγε ἡ μητέρα μέ
γέλια. Ὄταν μεγαλώσης, θά ζυμώνης
ἐσὺ γιά μένα. Τώρα κάθισε ἤσυχη,
νὰ ἰδῆς τί θά κάμω.

Ἡ μητέρα ἔκαμε μιὰ μεγάλη πίτα.

-Ζήτω ή μαμά! Ἐφώναζε ἡ Ζωή.

ξ.. ξ.. ξ...

- "Εξω... έξω από τὸ περιβόλι...

"Ελα, Ρωξάνη, διώξε τὶς χῆνες...

Μᾶς ἔφαγαν τὰ λάχανα...

ἔφώναξε ἡ κυρὰ Πολυξένη.

-ξ.. ξ.. ξ... ἔφώναξε κι ἡ Ρωξάνη.

Τώρα δὲ πάρω ἓνα ξύλο νὰ ἰδῆτε..

κακὲς χῆνες... "Ὅλα τὰ ἔφαγατε.

Ἡ Εἰρήνη διαβάζει.

Ἴδέτε την πῶς καμαρώνει!
Ἐχει μάθει νὰ διαβάζη μιὰ χαρὰ
τὸ ἀλφαβητᾶριο.
Τώρα δὲ συλλαβίζει πιά. Διαβάζει
μία μία τὶς λέξεις, καθαρά.
Ξέρει ἀκόμα νὰ διαβάζη λίγο
κι ἀπὸ ἔφημερίδα. Πιο πολὺ ὅμως
τῆς ἀρέσει νὰ διαβάζη παραμύθια.
Ἐκεῖνα τὰ ξέρει σὰ νεράκι κι ἀπέξω.

Παιδιά, ἐλάτε.

Σήμερα εἶναι ὠραῖος καιρός.

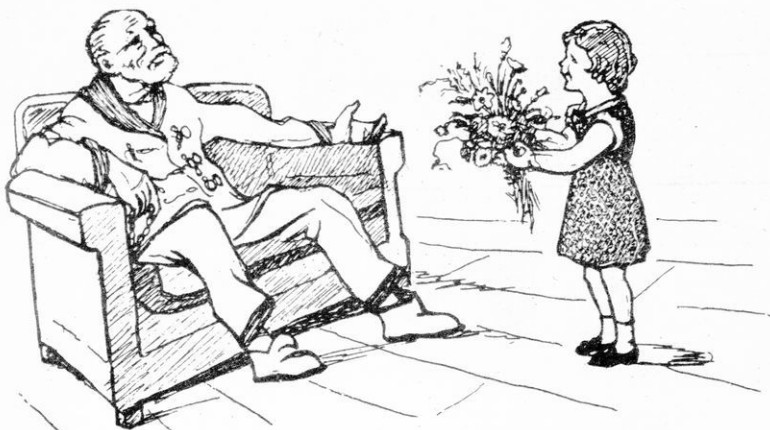
-Παιδιά ἐλάτε νὰ παίξωμε... ἐφώνησε ὁ Ἡλίας.

-Ναί! ναί! Εἶπε ἡ Ἄννα.

-Μά τί νὰ παίξωμε; Νὰ παίξωμε μέ τὸ μεγάλο τόπι, εἶπε ὁ Βάσος.

-Θὰ μέ παίξετε καὶ μένα; ἐρώτησε ἡ Ρένα.

-Βέβαια, βέβαια, εἶπε ἡ Ἄννα μέ γέλια. Ἐσύ, Ρένα, δὰ πηγαίνης νὰ πιάνης τὸ τόπι, ὅταν δὰ τὸ πετᾶμε ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ παπποῦ.

Σήμερα εἶναι ἡ ἑορτὴ τοῦ καλοῦ μας
τοῦ παπποῦ.

Ἡ Ἀνδούλα νωρίς, νωρίς σηκώνεται.
Θὰ πάη εἰς τὸν κῆπο νὰ κόψῃ
λουλούδια. Ἐπειτα δὰ φορέσῃ τὸ
καινούργιο της φόρεμα, καὶ δὰ πάη
νὰ χαιρετίσῃ τὸν παπποῦ της.
Θὰ τοῦ δώσῃ τὰ ὠραῖα λουλούδια
καὶ δὰ τοῦ πῆ:

Μὲ λουλουδάκια ἔρχομαι
παπποῦ μου νὰ σοῦ πῶ,
νὰ ζῆς καὶ νὰ σέ χαίρωμαι
γιατὶ σέ ἀγαπῶ.

Ὁ γάτος ὁ Ψαρῆς.

Τοῦ λιχούδη τοῦ Ψαρῆ
κάτι τοῦ μυρίζει...

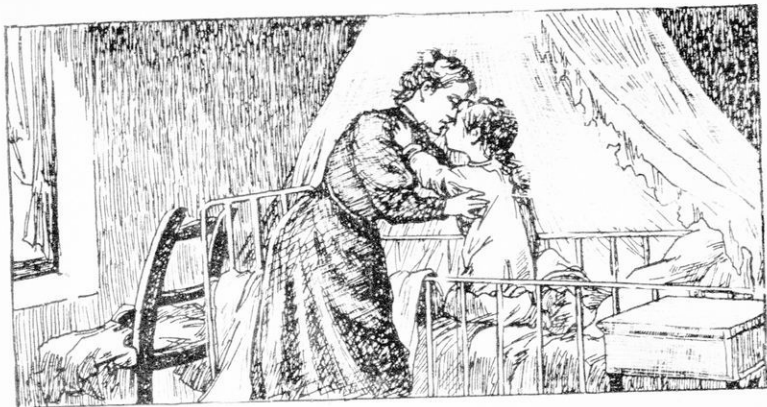
ψάρια ἔφερ' ἡ Φιφή,
καὶ γύρω της γυρίζει.

«ὦχ! ψαράκια! Νιάο, νιάο,
πῶς μ' ἄρέσουν, πῶς πεινάω!»

Τὸν λυπήθηκ' ἡ Φιφή
πῆρ' ἓνα ψαράκι.

-Ἐλα! εἶπε τοῦ Ψαρῆ
Πάρε μεζεδάκι.

«ὦχ! ψαράκια! Νιάο, νιάο
πῶς μ' ἄρέσουν, πῶς πεινάω!»

Ἡ Νίνα κοιμάται.

Εἶναι ὥρα πιά νά κοιμηθῆ ἡ Νίνα.

Θά σηκωθῆ πολὺ νωρίς, γιατί
δὰ φύγουν γιὰ τὴν ἔξοχή.

Νά την. Ποιὰ εἶναι μαζί της;

Ποιὰ ἄλλη ἀπὸ τὴ μανούλα της;

Τὴν ἐτοίμασε, τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν
ἔβαλε νά κοιμηθῆ.

Νωρίς, τὰ ξημερώματα ὅλοι δὰ
σηκωδοῦν. Καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια
δὰ φύγη γιὰ τὴν ἔξοχή.

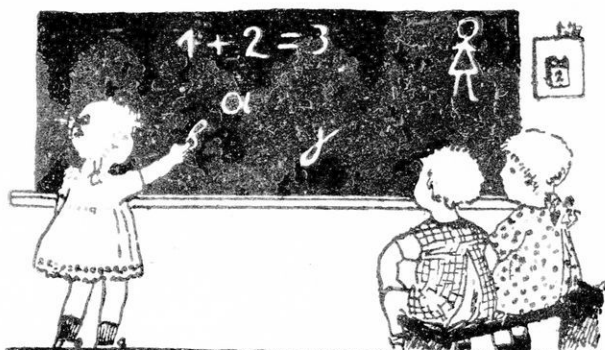
Τί ὥραϊα πού εἶναι τώρα τὴν ἀνοιξη!

Ἡ Νίνα κοιμάται. Τί ὄνειρο λοιπὸν
δὰ ἰδῆ;

ΟΙ

33

Α ΠΡΙΝΤΕΖΗ Μ. ΦΛΕΣΣΑ μετ' Ἀθαν. <Τὸ Πρῶτο μου βιβλίον> Ἐυδ. 5η 1938 3

Ἡ Σταματίνα δασκάλα.

Ἦτο τόση δὰ ἡ Σταματίνα, μὰ ἐφέτος ἐπῆγε σχολεῖο.

Ὁ Σταδάκης καὶ ἡ Ἀσπασία δὲν ἐπῆγαν ἀκόμη σχολεῖο.

-Θὰ μᾶς μάθης, Σταματίνα, νὰ διαβάζωμε; Ἐρώτησε ὁ Σταδάκης.

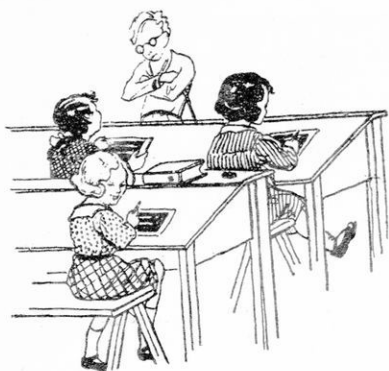
-Ἐγὼ δὰ σᾶς κάμω τὴ δασκάλα, ἔλεγε ἡ Σταματίνα.

-Ναί! Μὰ χωρὶς φωνές καὶ μαλλώματα! εἶπε ἡ Ἀσπασία.

Ἡ Σταματίνα ἐγέλασε καὶ εἶπε:

-Ἐγὼ δὰ εἶμαι μιὰ καλὴ δασκάλα.

Μὰ καὶ σεῖς νὰ εἴσαστε καλὰ παιδιά.

Τὰ ὠραῖα γράμματα.

Ἡ Κλειῶ ξαίρει καὶ γράφει στὴν
πλάκα τῆς ὅλα τὰ γράμματα. Τὰ
γράφει ὅμως ἄσχημα.

-Πρέπει νὰ γράφης ἴσια καὶ καλά,
τῆς λέγει ἡ δασκάλα τῆς. Νὰ κάμης
τὰ γράμματα καθαρά. Μὴ βάζης τόσο
μεγάλη οὐρά στὸ ρ...

Κάμε ἴσια τὰ ποδαράκια τοῦ π...

Ἡ Κλειῶ ἔβαλε τὰ δυνατά τῆς.
Πιάνει καλά τὸ κονδύλι τῆς.

Νά! Τώρα ἔκαμε ὠραῖα γράμματα.

Ἡ δασκάλα τῆς, τῆς ἔβαλε ἓνα
μεγάλο ΑΡΙΣΤΑ.

γρ κλ πλ πρ

Πώ! πώ! βροχή!

Σήμερα βρέχει από τὰ ξημερώματα.
Τὰ νερά τρέχουν στους δρόμους.
Πώ! πώ! λάσπες! Τρέχουν καί τὰ
παιδάκια πού γυρίζουν από τὸ
σχολεῖο. Ὁ ἀέρας βουϊζει δυνατά.
-Γρήγορα γιὰ τὸ σπίτι, φωνάζει
ὁ Χρῖστος. Καί τρέχει νὰ πιάση τὸ
καπέλλο, πού τὸ ἐπῆρε ὁ ἀέρας.
"Ολοι τρέχουν γρήγορα γιὰ τὸ σπίτι.
Μόνον τὰ βατραχάκια παίζουν μὲ
τὴ βροχή. Τρέχουν καί χοροπηδοῦν
στά νερά καί στὶς λάσπες.

Ντίν-ντάν οί καμπάνες.

Οί καμπάνες από τὰ ξημερώματα
σημαίνουν χαρούμενα.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν...

Σήμερα εἶναι Χριστούγεννα. "Ολοι
ἐξύπνησαν πρῶι, πρῶι. Ἐφόρεσαν
τὰ γιορτινά των. Ὑστερα ἐξεκίνησαν
γιὰ τὴν ἐκκλησία μὲ χαρά.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν...

Οί καμπάνες καλοῦν τοὺς χριστιανοὺς
νὰ γιορτάσουν τὴ γέννηση τοῦ
Χριστοῦ μας.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν...

Τί ώραῖα πού εἶναι
σήμερα ἡ ἐκκλησία
Λάμπει ἀπὸ τὰ πολλὰ
φῶτα καὶ εἶναι γεμάτη
ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς.

μπ ντ πν Υ

Ὁ Ἀράρης παίξει κρυφτό.

-Φλώρα, Χρῖστο, ἐλάτε νὰ παίξουμε τὴν τυφλόμυγα.

-Ὅχι, Νῖκο. Δέν μ' ἀρέσει νὰ μοῦ δένουν τὰ μάτια. Νὰ παίξουμε τὸ κρυφτό.

-Ναί, ναί! ἐφώνησε ὁ Χρῖστος.

-Ἐγὼ δὲ φυλάξω πρώτη, εἶπε ἡ Φλώρα.

-Ἐλάτε... κρυφθῆτε, παιδιά...

Ἔρχομαι... ἔτοιμοι;

-Ἀκόμα!... Στάσου... Κούκου!.. Ἔλα Φλώρα.

Ὁ Νῖκος εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα κιοῦπι.

Ἡ Ἀννούλα μὲ τὴν Ἐλένη εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης.

Ὁ Χρῖστος, ὁ Νῖκος, ἡ Χρυσούλα, εἶναι πίσω ἀπὸ τὴ μουριά.

Σᾶς βλέπω... σᾶς βλέπω..!

-Κούκου, Φλώρα, κούκου! φωνάζουν τὰ κρυμμένα παιδιά.

Ἡ Φλώρα ψάχνει ἐδῶ, ψάχνει ἐκεῖ... καὶ φωνάζει...

-Σᾶς βλέπω... σᾶς βλέπω..!

Τρέχει καὶ ὁ Ἀράρης μαζί μὲ τὴ Φλώρα. Βρίσκει τὸ Νῖκο, φωνάζει καὶ κουνάει τὴν οὐρά του, σάν νὰ λέγη: «Σᾶς βρήκαμε! Σᾶς βρήκαμε!» Ὁ Νῖκος βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα καὶ φωνάζει μὲ γέλια:

-Μὰ δὲν εἶπαμε νὰ παίζη κρυφτό καὶ ὁ Ἀράρης!

χν βλ βγ

Ή Φιφίκα

Ξαφνικά άρρωστη.

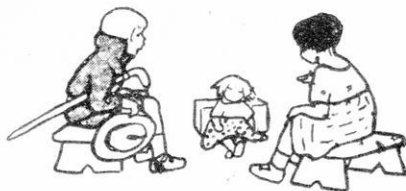
Ή Ρένα παίζει με τήν κούκλα της, τή Φιφίκα. Σήμερα τήν έχει άρρωστη. Τί καλά πού ήλθε ή έξαδέλφη της ή Κλειώ!

-Καλημέρα, κυρά κουμπάρα, έλεγε ή Ρένα. Σήμερα είμαι άνω κάτω. Ή Φιφίκα μου άρρώστησε ξαφνικά.

-Καί τί έχει τό παιδάκι σου, Ρένα;

-Νά, είναι τώρα μιá έβδομάδα πού τό προσωπάκι του είναι κίτρινο. Δέν παίζει... Δέν μιλάει...

-Ά! είπε ή Κλειώ, γελαστή. Τό πράγμα είναι σοβαρό. Πάω νά φωνάξω τό Σωτηράκη τόν άδελφό μου, νά κάμη τό γιατρό.

‘Ο Σωτήρης γιατρός.

‘Ο Σωτηράκης έφóρεσε γρήγορα τó παλτό του μέ σηκωμένο τó γιακά.

Έπῆρε ένα μπαστουῖνι κι ένα καπέλλο τοῦ δείου καί ἦλθε σοβαρός, σάν ἀληθινός γιατρός.

-“Α! τῆ μικρούλα τῆ Φιφίκα. Έχει σοβαρῆ ἀσθένεια.

Τὰ χεράκια της εἶναι παγωμένα!

“Έπρεπε νά τῆς δώσης κινίνο...

-“Αχ! γιατρέ, δέν τó παίρνει. Έχει σφιγμένα τὰ δόντια της.

-Λοιπόν εἶναι ξεροκέφαλη!

-“Οχι. Ἡ Φιφίκα μου ἔχει πονόδοντο.

Δέν εἶσαι καλός γιατρός, Σωτηράκη.

Έγώ δά τῆς δέσω τó κεφαλάκι της μέ μεταξωτό μαντήλι καί δά τήν βάλω νά κοιμηθῆ, χωρίς γιατρικά!

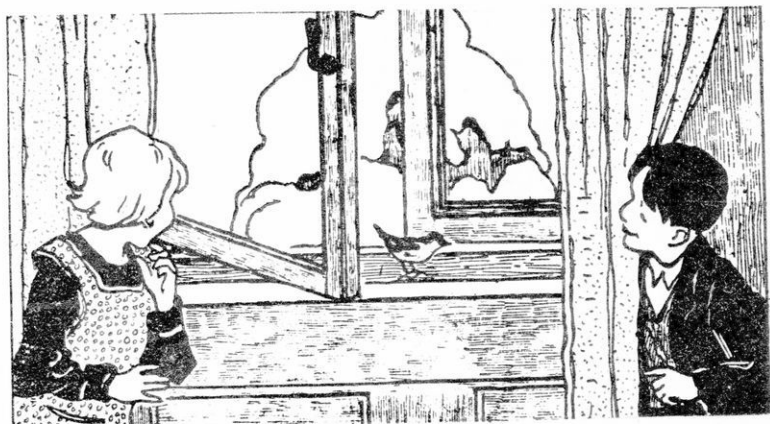

Ἡ Ἀγλαΐα ξαίρει καὶ ψωνίζει.

Ἡ Ἀγλαΐα ἔχει μεγάλη χαρά. Γιατί τὴν ἔστειλε ἡ μαμά της νὰ ψωνίση. Καθὼς πηγαίνει στὸ μπακάλικο τοῦ κύρ-Λεωνίδα, προσπαθεῖ νὰ μὴ ξεχάση κανένα πράγμα.

Τί κάμνει λοιπὸν ἡ Ἀγλαΐα; Ὅλο λέγει καὶ φωνάζει ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ψώνια.

Καὶ τὰ μετρά μὲ τὰ δάκτυλά της:
«Μακαρόνια, ἕνα, κεφαλοτύρι, δύο,
βούτυρο, τρία, πιπέρι, τέσσερα... χμ...
Εἶναι ἄλλα δύο ἀκόμη .. Ἄ! τὰ βρῆκα!
Ντομάτα, πέντε καὶ κανέλλα, ἕξη!
Κι ἂν βρῶ φθηνά, θὰ πάρω καὶ
βερύκοκα».

'Από χδές νηστικό.

-Περικλή, Θάλεια, έλατε νά ίδητε
ένα πουλάκι στο παράθυρο' είπε
ό πατέρας.

Τά παιδιά έπλησίασαν στο παράθυρο.
"Εξω όλα ήσαν σκεπασμένα από
τά χιόνια!

"Ενα μικρό πουλάκι ήτο ζαρωμένο
έξω από τó παράθυρο, στο πεζούλι.

-Τό καημένο κρυώνει και πεινάει,
είπεν ό πατέρας. 'Από χδές δά έχη
νά φάγη. Δεν βρίσκει πουθενά τροφή.
Γιατί όλα τά έχει σκεπάσει τó χιόνι.

-Πατέρα, είπε ή Θάλεια, νά του
σμ χδ

δώσωμε νά φάγη λίγο ψωμάκι;
-Σταδῆτε, ν' ἀνοίξω σιγά-σιγά
τὸ παράδυρο μὴ τρομάξῃ.

Τοῖ-τοῖ τὸ πουλάκι.

Ὁ πατέρας ἀνοίγει λίγο τὸ παράδυρο
σιγά-σιγά. Τὸ πουλάκι ἐκοίταζε τὰ
παιδιά μὲ τὰ λυπημένα ματάκια του.
Ἐπειτα ἐπλησίασε τὰ ψίχουλα, πού
τοῦ ἔρριξαν.

Σιγά-σιγά ἐπῆρε θάρρος, σάν νά τὰ
ἐγνώριζε πιά καί ἄρχισε νά τσιμπᾷ
τὰ ψίχουλα μὲ λαιμαργία.

-Σπῖνος εἶναι, εἶπεν ὁ πατέρας.

Ὁ σπῖνος ἔτρωγε τώρα μιὰ χαρά.

Ἐπειτα ἐκοίταζε τὰ παιδιά καλά, καλά
κι ἔβγαλε κάτι χαρούμενες φωνίτσες.

Σπῖν-σπῖν-τοῖ-τοῖ...

Σάν νά τοὺς εἶπε: «Εἶσθε καλοὶ
ἄνθρωποι». Καί ἔπειτα ἔφυγε.

Ὁ κύρ Βαγγέλης.

-Μπάμιες, ντομάτες, μελιτζάνες,
πατζάρια!...

Ὁ κύρ Βαγγέλης, ὁ μανάβης, κάθε
πρωί περνᾶ μὲ τὸ γαῖδαρό του
φορτωμένο. Καί μὲ τίς φωνές του
ξεκουφαίνει τὴ γειτονιά.

-Ἐλᾶτε, κυράδες, πάρτε φρέσκα
λαχανικά καὶ φρούτα. Ἔχω πεπόνια,
σταφύλια, τζάνερα ..

«Γκάρ, γκάσαρ...» γκαρίζει καὶ ὁ
γαῖδαρος τοῦ κύρ Βαγγέλη. Σὰν νὰ
λέγη: «Ἐλᾶτε, γιατί δὰ φύγουμε!»

γγ γκ τζ

Ὁ Πέτρος ναυτάκι.

Ἴδέτε τὸν Πέτρο, πῶς
καμαρώνει!

Ὁ πατέρας τοῦ ἔκαμε
δῶρο γιὰ τὴν ἑορτὴ του
μιὰ ναυτικὴ φορεσιά.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ γιαγιά, ἔκαμε πῶς
δὲν τὸν ἐγνώρισε καὶ εἶπε.

-Καλὲ ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ναυτάκι;

Ὁ Πέτρος ἐγελοῦσε καὶ ἐπερπατοῦσε,
γιὰ νὰ δείξη τὰ ναυτικά του μὲ τὸ
μακρὸ πανταλόνι.

-Ὅταν δὰ μεγαλώσω, εἶπεν ὁ Πέτρος,
δὰ γίνω ἓνας ὠραῖος ἀξιωματικὸς
τοῦ ναυτικοῦ.

Εἶδες γιαγιά, τί ὠραῖοι ποὺ εἶναι;

-Ναί, εἶπεν ἡ γιαγιά. Νὰ μάθης πολλὰ
γράμματα, γιὰ νὰ γίνης, ὅ,τι θέλεις.

Καυγᾶς στήν αὐλή.

Στήν αὐλή μας γίνεται μεγάλος
καυγᾶς. Ὁ Ἀράπης ὁ σκύλος μας
κυνηγάει τὸ Μαυρούλη, τὸ μαῦρο
γάτο μας.

Ὁ Μαυρούλης ἐχώθηκε μέσα στοῦ
σταῦλο.

Πίσω του ἔτρεξε καὶ ὁ Ἀράπης.

Ὁ Μαυρούλης ὅμως τρυπώνει πίσω
ἀπὸ τὸ καλάδι τῆς μαύρης κλώσσας.

Ἡ μητέρα τότε φωνάζει:

-Παῦλο, διώξε ἀπὸ τὸ σταῦλο τὸ
Μαυρούλι καὶ τὸν Ἀράπη. Θὰ σπάσουν
μέ τὰ παιγνίδια των τὰ αὐγά
τῆς μαύρης κλώσσας μας.

Ἡ Εὐανδία χορεύει.

Γέλια, φωνές καὶ τραγούδια
ἀκούονται ἔξω. Καλὲ τί
τρέχει;

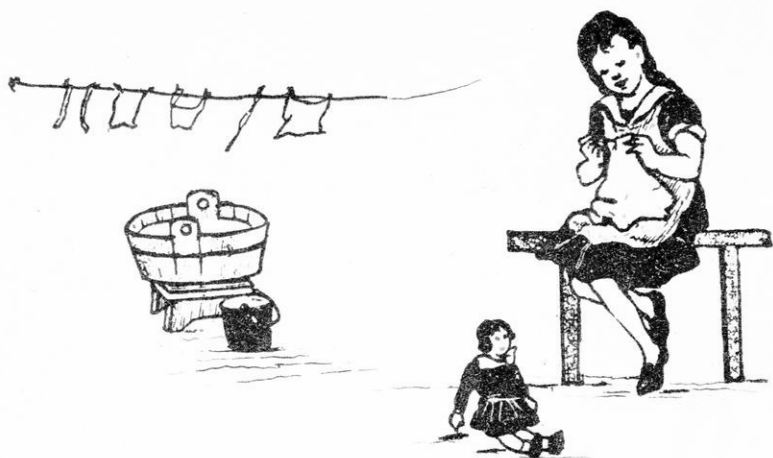
Ἡ Εὐανδία βγαίνει στὸ
παράθυρο. Βλέπει μιὰ γκαμήλα, πού
χορεύει στὴν πλατεῖα.

Ὁ γκαμηλιέρης ἔπαιζε τὸ ντέφι του
καὶ ἔτραγουδοῦσε:

Χόρευε κυρὰ Μαρῖώ
νά σέ δοῦνε στὸ χωριό.
Χόρευε μ' ἓνα ποδάρι
μέ ναζάκια καὶ μέ χάρι.

Ἡ Εὐανδία βλέπει τὸ χορὸ καὶ
ζηλεύει. Παίρνει λοιπὸν τὴν κούκλα
της καὶ χορεύει κι αὐτή.

Λουλουκάκι μου χρυσὸ
χόρευε νά σέ χαρῶ.

Ἡ προκομμένη.

Μιά κορούλα τόση δά
μαγειρεύει καὶ ζυμώνει,
πότε κάθεται, κεντᾶ,
πότε πλένει, πότ' ἀπλώνει.

Κάθεται σὸν μιά γριούλα,
κόβει, ράβει καὶ μπαλώνει,
τί χαρὰ γιὰ τὴ μανούλα,
τὴν φιλεῖ, τὴν καμαρώνει.

Στὸ σχολεῖο τῆς πηγαίνει,
συλλαβίζει καθαρά
καὶ τὸ μάθημα μαθαίνει
κάθε μέρα μιά χαρά.

Ἡ Εὐδυμούλα ἀπλώνει.

Τι χαρὰ πού ἔχει ἡ Εὐδυμούλα! Πῶς τῆς ἀρέσει νὰ βοηθῇ τὴ μανούλα τῆς στὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

Ἴδέτε τὴν. Καμαρῶστε τὴν!

Ἐξέβγαλε τὰ ρούχα τῆς μπουγάδας καὶ τώρα τ' ἀπλώνει.

Ὡς τὸ βράδυ θὰ ἔχουν στεγνώσει καὶ δ' ἀρχίσει τὸ σιδέρωμα.

-Εὐδυμούλα, ἄφησε τίς δουλειές καὶ διάβασε τὰ μαθήματά σου. Αὐριο εἶναι Δευτέρα.

-Ὅλα τὰ μαθήματα τὰ ἔχω διαβάσει μαμά.

Τὰ ξαίρω νεράκι. Εἶναι πολὺ εὐκόλα! Τώρα θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω, γιὰ νὰ μὴ κοπιάζετε.

-Τὴν εὐχή μου νάχης, Εὐδυμούλα, εἶπε ἡ μανούλα τῆς.

Ὁ Στρατῆς περπατᾶ.

Ὅλο τὸ σπίτι εἶναι ἄνω κάτω. Γέλια, φωνές, φασαρίες. Γιατί;

Καλὸ ὁ μικρὸς ὁ ἀδελφούλης μας, ὁ Στρατῆς, σήμερα ἐπερπάτησε γιὰ πρώτη φορά.

Ὅς τώρα εὐύρετο μὲ τὰ χεράκια του καὶ μὲ τὰ γόνατά.

-Ἐλα, μικρὸ μου, τοῦ λέγει ἡ μαμὰ του. Καὶ ὅλοι μαζί τοῦ ἐφωνάζαμε:

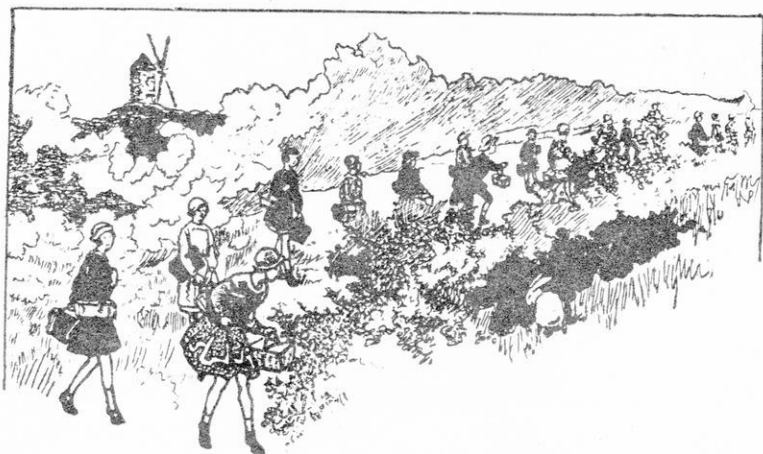
«Στράτα, στρατούλα, ἔλα τὸ μωρὸ μας...

Ἐμπρος, Στρατάκη... ὦπ! ὦπ! σιγά, σιγά...

Ἐλα Στρατάκη».

Καὶ ὁ Στρατάκης ἐπαιρνε δάρρος. Ἐκαμνε δύο-τρία βηματάκια, ἐστέκετο, λίγο ἤθελε νὰ πέση., ἔπειτα πάλι ἐπερπατοῦσε κι ἐπεφτε στὴν ἀγκαλιά τῆς μαμᾶς μὲ γέλια.

1. Πάμε έκδρομή.

Σήμερα είναι Σάββατο. Το απόγευμα δεν έχει σχολείο.

“Όλα τὰ παιδιά πηγαίνουν έκδρομή.

Τί χαρά! Τί φωνές!

Ἡ κυρία Πολυξένη τοὺς εἶπε νὰ πάρουν μαζί καὶ τὸ φαγητό των.

Οἱ σάκες των σήμερα εἶναι γεμάτες διάφορα ὠραῖα πράγματα.

Ψωμάκι, τυράκι, αὐγά, σταφίδες, σῦκα...

Τί ὠραῖα πού δά περάσουν!

2. Πόσα είναι;

Νά μιὰ παρέα ἀπὸ παιδάκια. Κρατιοῦνται ἀπὸ τὰ χεράκια καὶ χοροπηδοῦν.

Πόσα εἶναι αὐτὰ τὰ παιδάκια;

Ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα.

Ποιά εἶναι;

Ἡ Ρένα, ὁ Τάσος, ἡ Ἀντιγόνη, ὁ Μηνᾶς, ἡ Βάσω, ἡ Κατίνα, ἡ Ἀλεξάνδρα, ἡ Μαρίνα, ἡ Χαρίκλεια καὶ ἡ Σμαράγδα μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά.

3. Λουλούδια, λουλούδια..

-Παιδιά, ἐλάτε νὰ μαζέψωμε λουλούδια, ἐφώνησε ὁ Τάσος.

-Ἐγὼ δὰ κάνω ἕνα στεφάνι, εἶπε ἡ Ρένα.

πτ γδ σγ

-Κι' ἐγὼ θὰ φτιάξω ἓνα
μεγάλο καὶ ὠραῖο
μπουκέτο, εἶπε ὁ Μηνᾶς.
-Ποιανοῦ θὰ τὰ πᾶτε;
ἐρώτησε ἡ δασκάλισσα.
-Τῆς μητερούλας!
ἐφώνησαν ὅλα τὰ παιδιὰ.

4. Τὶ ὠραῖα χρώματα!

-Πῶ! πῶ! παπαροῦνες πού ἔχει ἐδῶ!
ἐφώνησε μὲ χαρὰ ἡ Ρένα.
-Τὶ χρῶμα ἔχουν; ἐρώτησε ἡ δασκάλισσα.
-Κόκκινο! ἐφώνησαν ὅλα τὰ παιδιὰ.
-Οἱ μαργαρίτες τί χρῶμα ἔχουν;
-Ἄσπρο, ἐξαναφώνησαν
τὰ παιδιὰ.
-Ἐχει καὶ κίτρινες
μαργαρίτες, εἶπε ἡ Ρένα.
-Τώρα νὰ μοῦ πῆτε, ποιοῦ
πουλὶ εἶναι μαῦρο.

-Τὸ χελιδόνι... εἶπε ἡ
Ρένα.

-Ὁχι, εἶπε ἡ Ἀντιγόνη. Τὸ
χελιδόνι εἶναι ἄσπρο καὶ μαῦρο.
Ὁ κόρακας εἶναι κατάμαυρος.

-Εὐγε, Ἀντιγόνη...

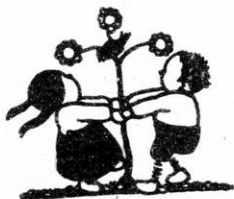
-Καὶ τὰ ὄμορφα λουλουδάκια,
τὰ ἀστράκια, τί χρῶμα ἔχουν;

-Μπλέεε! ἐφώναξαν πολλὰ
παιδιά.

5. Καιρὸς γιὰ τὸ σπιτι.

Ἡ κυρία Πολυξένη σφυρίζει
δυνατὰ μὲ μιά σφυρίκτρα.

-Ἐλάτε, παιδιά! Πάρτε τὰ
πράγματά σας καὶ τὰ λουλουδια.
Εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσωμε σπιτι.

Ὁ ἥλιος σιγά-σιγά κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Ὁ βοσκὸς μαζεύει τὰ πρόβατά του.

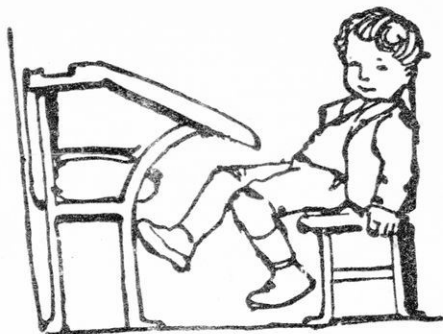
Τα παιδάκια γυρνοῦν στὸ σπίτι φορτωμένα
μὲ ὠραῖα λουλούδια.

Καθὼς περνοῦν τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ,
τραγουδοῦν.

ὦ! τί χαρὰ πού ἔχουν οἱ μανοῦλες των,
καθὼς τὰ βλέπουν ἔτσι χαρούμενα καὶ
γελαστά.

Τί έμαθε.

Ό Σταδάκης έμαθε όλα τά γράμματα.

Έμαθε τα μικρά. Έμαθε και τά κεφαλαία.

Ό παππους του είπε, πώς έχει μάθει ένα τσουβάλι γράμματα.

Ό Στάδης έγέλασε και του άπάντησε:

-Παπούλη, τά γράμματα που έμαθα, δέν τά έβαλα στο τσουβάλι. Τά έβαλα στο κεφάλι μου και τά θυμύμαι όλα άπ' έξω. Είναι 24. Να σās τά πώ;

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ

Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ

Ψ Ω

ΜΕΡΟΣ
Β'

Καλημέρα...

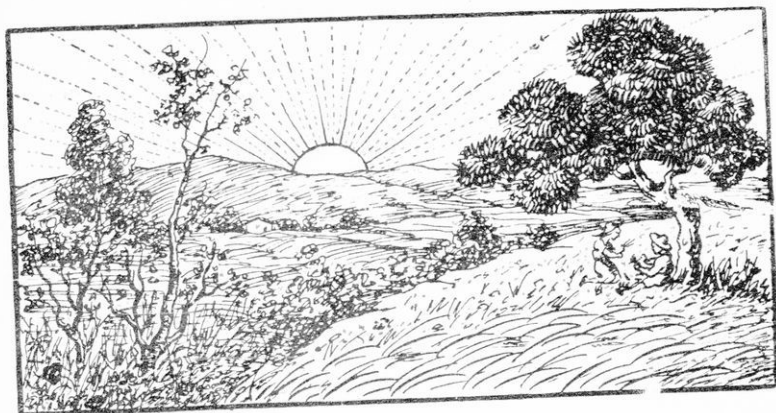
‘Ο Τάσος και ή Ρένα κοιμοῦνται ἀκόμη.
‘Η μητέρα ἐμπήκε στήν κάμαρα και τούς ξυ-
πνά με χάδια και φιλιά.

— Παιδιά! ξυπνήστε! ἐξημέρωσε! Νά ό
ήλιος!.. Νά τά χελιδονάκια. “Όλα σās φω-
νάζουν: Καλημέρα... καλημέρα, παιδιά!...

Εἶναι ὦρα νά σηκωθῆτε. Σήμερα ἀρχίζει
τό σχολεῖο! Πάει πιά ή Λαμπρή και τά
παιγνίδια ...

Τά παιδιά ἀμέσως ἐπήδησαν ἀπό τό κρεβ-
βάτι. ‘Αγκάλιασαν και ἐφίλησαν τή μητέρα με
γέλια και χαρές.

— Καλημέρα, μαννούλα! καλημέρα! γρή-
γορα νά πλυθοῦμε, νά ντυθοῦμε και νά φάμε.
Τί χαρά! Σήμερα ἔχομε σχολεῖο!...

Τὸ Ἡμερονύκτιο.

Πρωτὶ ὁ ἥλιος βγαίνει
ἀπ' τὴν ἀνατολή...
Τὸ βράδυ κατεβαίνει
μ' ὀλόχρυση στολή,
νὰ κοιμηθῆ στὴ δύση.

Μὰ ὕπνος πρὶν τὸν πάρη,
ἀφήνει προσταγὴ
στὰ ἄστρα, στὸ φεγγάρι
νὰ φέγγουνε τῆ γῆ,
ὡς που νὰ ἐξυπνήσῃ...

Γ. Βυζιηνός

Στό καλό...
καλή προκοπή!

Νά τα τώρα. Ἡ Ρένα καί ὁ Τάσος φεύγουν γιά τὸ σχολεῖο μέ τὴ μητέρα των.

Καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν αὐλή, εἶδαν τὸν πετεινό, ποὺ ἐκαμάρωνε. Γύρω του ἔβοσκαν οἱ κότες.

— Κύρ πετεινέ, εἶπε ἡ Ρένα μέ γέλια. Ἄλλοτε νὰ λαλᾶς πιὸ δυνατὰ τὰ ξημερώματα. Γιατί θέλομε νὰ ξυπνᾶμε πρωτὶ, πρωτὶ...

— Ναί, κύρ πετεινέ, εἶπε καί ὁ Τάσος. Ἐμεῖς πηγαίνομε στὸ σχολεῖο! Ἐγὼ εἶμαι στὴν πρώτη τάξη καί ἡ Ρενούλα μας στὴ δευτέρα.

Στό σχολείο.

Ὁ Τάσος εἶχε μεγάλη χαρά, πὺ ἐπήγαινε ὕστερα ἀπὸ τόσες ἡμέρες στό σχολεῖο.

Ἀπὸ προχθές τοῦ εἶχε ἀγοράσει ἡ μαμά του μιά καινούργια πλάκα κι ἓνα κοντύλι. Ἡ Ρενούλα ἐκρέμασε κι ἓνα σφουγγαράκι στήν πλάκα του.

Νά καί τὸ σχολεῖο! Εἶναι ἓνα κάτασπρο κτίριο. Πολὺ μεγάλο καὶ μὲ πολλὰ παράθυρα.

Ἐμπῆκαν μέσα ἀπὸ μιά μεγάλη πόρτα.

Ὁ Τάσος καὶ ἡ Ρένα ἐφίλησαν τὴ μαμά των καὶ ἔτρεξαν στὴ μεγάλη εἴσοδο.

Νά καὶ ἡ δασκάλισσα, ἡ κυρία Πολυξένη. Τί καλὴ πὺ εἶναι. Πάντα γελαστὴ καὶ χαρούμενη.

— Καλημέρα, παιδιά! καλῶς τα... πῶς ἐπεράσατε τὴ Λαμπρή;

Ὁ Τάσος, ἡ Ρένα καὶ τὰ ἄλλα παιδιά τῆς ἐφίλησαν τὸ χέρι. Ἐπειτα ἐπέρασαν στήν αὐλή.

Ἡ αὐλή τοῦ σχολείου.

Γύρω, γύρω, κατὰ τὸν τοῖχο ἦσαν μεγάλα δένδρα. Ἦσαν καὶ διάφορα φυτὰ καὶ γλάστρες μὲ λουλούδια.

Ὅλα τὰ παιδάκια τῆς γειτονιᾶς ἦσαν ἐκεῖ. Ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον μὲ τίς φωνές των καὶ τὰ παιγνίδια.

Ἄλλα ἔπαιζαν κρυφτό, ἄλλα κυνηγητό κι ἄλλα παιγνίδια. Ἐτρεχαν, ἔπεφταν, ἐσηκώνοντο, ἐγελοῦσαν καὶ ἐφώναζαν.

Νὰ ὁ Μιχαλάκης Παναγιώτου μὲ τὴν ἀδελφή του τὴν Κατίνα. Ἡ Κικὴ Εὐθυμίου μὲ τὸν ἀδελφούλη της, τὸ Ζαχαρία. Νὰ τὰ τρία ἀδελφάκια, ὁ Κίμων, ὁ Ἀχιλλέας καὶ ἡ Εὐτέρπη. Νὰ ἡ Χρυσούλα Ζανῆ καὶ ἡ ἑξαδέλφη της ἡ Χαρά. Νὰ ὁ Λελὲς Χαριλάου μὲ τὴ σάκκα του κρεμασμένη στους ὤμους.

Ὁ Τάσος μὲ τὴ Ρένα ἐκοίταζαν σαστισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Ξαφνικὰ ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ντίν - ντάν... ντίν... ντάν...

Ἡ δασκάλισσα.

— Παιδιά ἡσυχία, φωνάζει ἡ κυρία Πολυξένη, ἡ δασκάλισσα τῆς πρώτης τάξης. Ἄφῃστε τίς φωνές καί τὰ παιγνίδια. Σηκωθῆτε νά πῆτε τὴν προσευχή.

Τὰ παιδάκια μὲ μιᾶς ἐσηκώθησαν καί μὲ φωνὴ δυνατὴ ἄρχισαν νά λέγουν τὴν πρωϊνὴν προσευχή:

Θεέ μας, ποῦ ἀπὸ ψηλὰ
μᾶς βλέπεις, φώτισέ μας.
Νά γίνωμε ὅλοι μας καλὰ
παιδιά, βοήθησέ μας.

— Τώρα, καθίστε φρόνιμα, εἶπεν ἡ κυρία Πολυξένη· θὰ σᾶς πῶ μιὰ ὠραία ἱστορία.

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρία! ... ἐφώναζαν χαρούμενα ὅλα τὰ παιδάκια.

— Θὰ σᾶς πῶ τὸ «Μικρὸ παπάκι». Θὰ ἰδῆτε, τί τρομάρα ἐπῆρε, ποῦ ἔφυγε μοναχό του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τὸ παπάκι καὶ ὁ δάτραχος.

«Μιά μέρα, μιά μεγάλη ἄσπρη πάπια ἔβγαλε ἀπὸ τὰ αὐγά της δώδεκα μικρὰ παπάκια.

Μὲ τί καμάρι τὰ ἐπήγαινε περίπατο! Καὶ τί χαρὰ ἐπῆραν τὰ παπάκια, ὅταν ἐπρωτομπῆκαν στὸ νερό. Ἐκολυμποῦσαν, ἔκαμναν βουτιές κι ἐπαιζαν κυνηγητό.

Ἦτοτε ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες τὰ παπάκια εἶχαν πιά μεγαλώσει ἄρκετά. Εἶχαν ὅμως γίνεи καὶ πολὺ περίεργα.

Ἐνα μάλιστα παπάκι εἶχε γίνεи τόσο περίεργο, ὥστε ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή των.

Ἦθελε νὰ ἰδῆ, τί γίνεиται καὶ πιο πέρα.

Ἐπέρασε λοιπὸν τὸ δρόμο καὶ μὲ καμάρι ἐπροχωροῦσε κατὰ τὸ λιβάδι, σὰν νὰ ἔλεγε:
— Κοιτᾶξτε με... δὲν εἶμαι ἓνα ὠραῖο παπί;... Δῆτε, πῶς ἐμεγάλωσα!... Εἶμαι τὸ πιὸ δυνατὸ παπί ἀπ' ὅλα...

Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἐπετοῦσαν δυὸ ὠραῖες πεταλοῦδες, χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν σημασία.

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του ὁμως ἔτρεχαν τὰ μυρμήγκια γρήγορα νὰ κρυφθοῦν φοβισμένα.

Καὶ τὸ παπάκι ἐπερπάτα καμαρωτό.

Ἐξαφνα ὁμως παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς του μ' ἓνα πήδημα ἓνας πράσινος μεγάλος βάτραχος.

Τὸ παπάκι ἐτρόμαξε.

— Θεοῦλη μου, εἶπε, ἀπὸ ποῦ ἔπεσε αὐτὸ τὸ θηρίο;

Ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε. Ἐτρεμε ὀλόκληρο. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμη οὔτε ἓνα βῆμα.

Ποῦ νὰ ξέρη τὸ κουτό, ὅτι τὸ ἴδιο ἐφοβεῖτο καὶ ὁ βάτραχος;

Τέλος ὁ βάτραχος ἐγύρισε τὸ κεφάλι του ἀριστερὰ καὶ μ' ἓνα πήδημα εὐρέθηκε μέσα στὰ στάχια, ποῦ ἦσαν δίπλα.

— "Αχ! Θεέ μου, μ' έσωσες από τὸ τρομερὸ αὐτὸ θηρίο!... εἶπε τὸ παπί.

Καί ὅπου φύγει, φύγει...

'Εγύρισε στὴν αὐλή καὶ ὠρκίσθηκε, νὰ μὴ ξαναβγῆ πιά ἔξω».

— Σᾶς ἄρεσε τὸ παραμῦθι; ἐρώτησε ἡ κυρία Πολυξένη γελαστή... Εἶδατε, τί τρομάρα πὺ ἐπῆρε τὸ κουτὸ παπάκι;

— Μᾶς ἄρεσε, ἐφώναξαν τὰ παιδιὰ.

— 'Επειτα πὺ δὰ πᾶτε σπίτι, δὰ τὸ εἰπῆτε καὶ σεῖς. Νὰ ἰδοῦμε δὰ τὸ θυμηθῆτε;

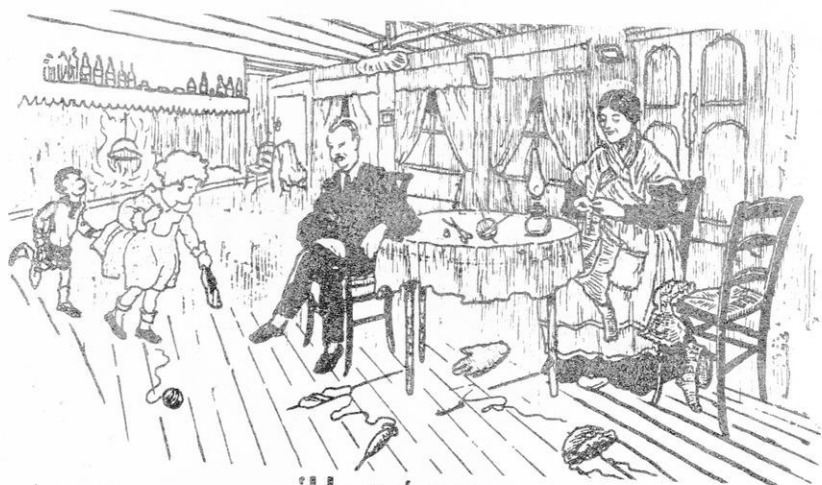
Καὶ τὰ παιδάκια μὲ χαρὰ ἀνοιξαν τὸ βιβλίο των, νὰ βροῦν τὸ παραμῦθι.

Τέλος ἐφθασε τὸ μεσημέρι. 'Εκτύπησε τὸ κουδοῦνι... Ντίν-ντάν...

Σέ λίγο όλα τὰ
παιδάκια μέ γέλια
καί χαρές έφευ-
γαν γιά τὸ σπίτι...

Ἡ νύχτα.

Ὁ ἥλιος ἔφυγε σιγά, σιγά.

Οἱ δρόμοι ἔσκοτεινίασαν. Ἄναψαν τὰ φα-
νάρια.

Νά, καὶ τὸ φεγγάρι ψηλά στὸν οὐρανό.

Τὰ παιδάκια ἄφησαν τὰ παιγνίδια τῶν.

Νά τα τώρα, καθισμένα γύρω στὸ τραπέζι.

Διαβάζουν καὶ γράφουν τὰ μαθήματά τῶν.

Ἡ γιαγιά πλέκει κοντὰ στὴ λάμπα.

Ἡ μητέρα ἑτοιμάζει στὴν κουζίνα τὸ
φαγητό.

Ἡ πόρτα κτυπᾷ. Ποιὸς εἶναι;

Ὁ πατέρας ἔρχεται... τὰ παιδιά τρέχουν
χαρούμενα.

Τρέχει καὶ ὁ Τάσος μὲ τὴ Ρένα, κρατών-
τας τὶς παντόφλες τοῦ μπαμπᾷ στὸ χέρι.

Τὸ φεγγαράκι.

Νά το, νά, τὸ φεγγαράκι...
γελαστό, καμαρωτό,
λάμπει εἰς τὸν οὐρανό.
Τοῦ θεοῦ τὸ καντηλάκι,
φεγγαράκι χαρωπό,
πόσο, πόσο σ' ἀγαπῶ...

Ἡ Νίνα καὶ τὰ πουλάκια.

Τσί - τσί - τσί

τσί - τσί - τσί

Ἡ Νίνα κοιτάζει ψηλά στὸ ταβάνι τῆς βεράντας.

Εἶναι μιά χελιδονοφωλιὰ. Φαίνονται τὰ κεφαλάρια τῶν μικρῶν χελιδονιῶν. Ἀνοίγουν τὰ στοματάκια των, μόλις βλέπουν τὴ μαννούλα καὶ τὸν πατέρα των καὶ φωνάζουν.

τσί - τσί - τσί

— Γιατί φωνάζουν ὅλη τὴν ὥρα, μαμά, τὰ χελιδονάρια;

— Γιατί ὅλο πεινοῦν. Τὰ πουλάκια πεινοῦν ὅλη τὴν ὥρα.

Ἡ Νίνα ἔρριξε στὴν αὐλὴ λίγα ψίχουλα ἀπὸ τὸ ψωμάκι τῆς.

Σε λίγο ένας σπουργίτης επέταξε από τα κεραμίδια κοντά στη Νίνα. Έπειτα άλλος κι άλλος κι άλλος...

Έτρωγαν με όρεξη και με χαρά.

Έφώναζαν «τσι - τσι - τσι...»

— Μαμά..! κοίταξε, πόσα πουλάκια είναι κοντά μου...

— Είναι σπουργίτια, Νίνα. Δεν φοβούνται, γιατί βλέπουν, πώς τ' αγαπās.

Τά σπουργίτια είχαν περικυκλώσει τη Νίνα. Έπηδούσαν γύρω της. Έτσιμπούσαν τὰ ψίχουλα... κι έξεφώνιζαν χαρούμενα «τσι - τσι - τσι...» Ήσαν πολύ εύχαριστημένα, πού τὰ έτάϊζε.

Μα και ή Νίνα ήτο εύτυχισμένη, πού έδινε τροφή στα μικρά πουλάκια, πού όλο πεινοούν.

— Μαμά, έφώναξε ή Νίνα... κάθε μέρα θα βάζω ψίχουλα και σπόρους στην αύλή μας να τρώγουν τὰ πουλάκια.

— Εύγε, Νίνα!.. είπε ή μαμά της.

Ἡ πρωτομαγιά.

Σήμερα είναι ἡ πρώτη Μαΐου. Τί χαρά!
Πρωί, πρωί, τὰ ἐξημερώματα, ξεκινοῦν οἱ
οικογένειες τοῦ κυρίου Καρύδη καὶ τοῦ δείου
Νώτη, γιὰ τὴν ἐξοχή.

Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν ἐμπρὸς μὲ φωνὲς
καὶ τραγούδια.

Πίσω ἀκολουθοῦν οἱ μεγάλοι.

Τελευταῖος ἔρχεται ὁ περβολάρης, ὁ μπάρ-
μπα Θύμιος. Ἐτραβοῦσε τὸ γαϊδουράκι φορ-
τωμένο μὲ τρόφιμα.

Πηγαίνουν σε μια ωραία τοποθεσία, στην Άγία Παρασκευή. Είναι στις πλαγιές του βουνού, μια ώρα μακριά απ' το χωριό.

Ένα έξωκκλησι εύρσκεται επάνω σ' ένα ύψωμα. Τριγύρω είναι μεγάλα φουντωτά πεύκα και λίγα κυπαρίσσια.

Όταν έφθασαν εκεί, εύρηκαν και άλλες οικογένειες. Έλειτουργούσαν τὸ έκκλησάκι.

Ένα παιδάκι έσυρε τὸ σχοινί τῆς μικρῆς καμπάνας.

ντίν-ντάν

ντίν-ντάν

Ό Τάσος, ή Ρένα και τὰ εξαδελφάκια των άναψαν με τήν σειρά ένα κεράκι κι έφίλησαν τὰ εικονίσματα.

Όταν έτελείωσε ή λειτουργία, έκάθισαν όλοι λίγο πιὸ πέρα, κάτω από τὰ πεύκα.

Έκει είχαν φέρει και διάφορα φαγητά και με πολλή όρεξη, γέλια και χαρές έφαγαν.

Ἦλθαν τὰ χελιδονάκια!

Νά τα, τὰ χελιδονάκια!
Τοῦ καλοκαιριοῦ πουλάκια...
Ἀκου τα, πῶς ξεφωνίζουν,
τῆ φωνῆά τους ὅταν κτίζουν:

τσιου, τσιου, τσιου τί...
τσιου, τσιου, τί, τί, τί.

Νά τα, τὰ χελιδονάκια!
Ἐβγαλαν μικρά πουλάκια...
Ἦκου τα, πῶς ξεφωνίζουν,
τὰ μικρά τους σὰν ταΐζουν:

τσιου, τσιου, τσιου, τί
τσιου, τσιου, τί, τί, τί...

Τί χαρά πού ἔχουν τώρα!
Τριγυρνοῦν σ' ὅλη τῆ χώρα...
Φεύγουν, ἔρχονται, γυρίζουν,
φλυαροῦν καί ξεφωνίζουν:

τσιου, τσιου, τσιου, τί,
τσιου, τσιου, τί, τί, τί...

Ἡ πηγὴ καὶ τὸ ποταμάκι.

— Πᾶμε στὴν πηγὴ νὰ πιοῦμε δροσερὸ νεράκι... εἶπε ὁ πατέρας.

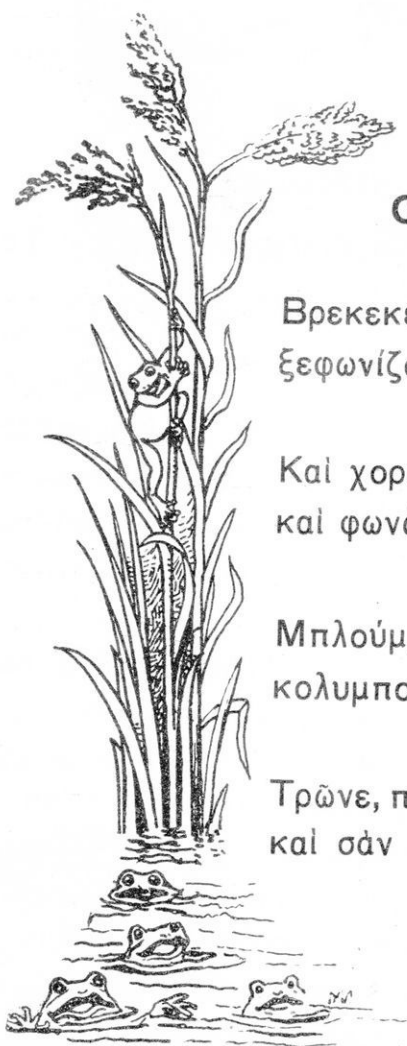
Λίγο πιὸ πέρα ἦσαν κάτι μεγάλα πλατάνια. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο, ἔτρεχε νερὸ καθαρὸ σὰν κρύσταλλο. Ἐπεφτε λίγο, λίγο καὶ ἐκυλοῦσε πέρα, κατὰ τοὺς κάμπους.

— Νὰ ἡ πηγὴ, νὰ καὶ τὸ μικρὸ ποταμάκι, εἶπε ὁ πατέρας.

— Νὰ καὶ βατραχάκια, ἐφώνηξε ἡ Ρένα. Τί ώραῖα πού κολυμποῦν!

Γύρω ἀπὸ τίς ὄχθες τοῦ ποταμιοῦ ἦτο πρασινάδα, δένδρα καὶ ὤμορφα λουλούδια. Πουλάκια ἐκελαδοῦσαν, πεταλοῦδες ἐπετοῦσαν καὶ τὰ βατραχάκια ἐφώνηζαν χαρούμενα.

— Τί ώραῖα πού εἶναι ἐδῶ... εἶπε ὁ Τάσος.

Οι βάτραχοι.

Βρεκεκέξ, κοάξ, κι κί,
ξεφωνίζουν βαδρακοί.

Και χορεύουν και πηδοῦν
καί φωνάζουν καί γελοῦν.

Μπλούμ, βουτοῦνε στά νερά
κολυμποῦνε μιά χαρά.

Τρῶνε, πίνουν καί φουσκώνουν
καί σάν πάπιες καμαρώνουν.

Οί πελαργοί.

—'Ω! ένα μεγάλο πουλί! εφώνησε ο Τάσος.

—Είναι πελαργός, είπε ο πατέρας. Νά, έπεσε εκεί πέρα στο βάλτο. Θα άρπάξη κανένα βατράχι, ή ένα νερόφειδο. Θα πετάξη έπειτα στη φωλιά του, να τείση τα μικρά του.

—'Εγώ ξαίρω ποϋ έχουν τη φωλιά των οί πελαργοί, είπε ή Ρένα. 'Απάνω στη στέγη του Δημαρχείου.

'Εκείνη τη στιγμή έξαναφάνηκε ο πελαργός άπάνω από τα κεφάλια των.

—Νά τος, εφώνησε ο Τάσος. Κρατεί στο ράμφος του ένα φειδάκι.

—Καλή όρεξη, πελαργέ, εφώνησε ή Ρένα. Καλή όρεξη!...

Στὸ δάσος.

Πιὸ πέρα τὰ δένδρα ἦσαν πολλά, πολλά μαζί. Ἐμοιαζαν ἀπὸ μακρὰ σάν στρατὸς μὲ μεγάλους ξύλινους στρατιῶτες.

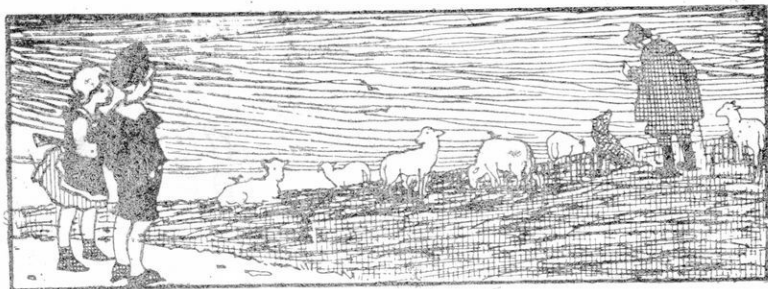
— Νὰ καὶ τὸ δάσος τοῦ χωριοῦ μας, εἶπε ὁ πατέρας. Ἐχει ἓνα σωρὸ ὠραῖα δένδρα. Πεῦκα, πουρναριές, καστανιές, ἀγριοαχλαδιές...

— Ἐχει καὶ πουλάκια πατέρα; ἐρώτησε ἡ Ρένα.

— Ἐχει βέβαια. Σπίνους, κοτούφια καὶ ἀηδόνια ἀκόμα τώρα τὸ καλοκαίρι. Ἐχει καὶ ἀλεπούδες καὶ λαγούς...

— Πᾶμε, πατέρα, περίπατο ἕως ἐκεῖ;

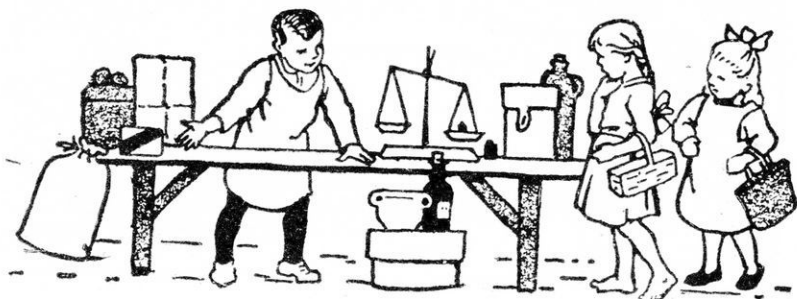
— Μιὰ ἄλλη μέρα θὰ κάνουμε μιὰ ἐκδρομὴ καὶ στὸ δάσος. Τώρα εἶναι ἀργά. Σὲ λίγο θὰ βραδυάση... Πρέπει νὰ γυρίσωμε στὸ σπίτι.

Τὸ δειλινό.

Ἄρχίζει τὸ σκοτάδι, Κτυποῦν τὰ κουδουνάκια,
φεύγει τὸ δειλινό, γλυκὰ ἀντιλαλοῦν...
ἔρχεται τὸ κοπάδι πᾶνε τὰ προβατάκια
πέρα ἀπ' τὸ βουνό... κι αὐτὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Πᾶνε καὶ τὰ παιδάκια
στὸ σπίτι μὲ χαρά,
μὲ ἄνθη στὰ χεράκια
καὶ μὲ καλὴ καρδιά.

ΜΠΑΚΑΛΙΚΟ ΤΑΣΟΥ ΚΑΡΥΔΗ

Ὁ Τάσος ἐβαρέθηκε νὰ παίζη κάθε μέρα τὰ ἴδια παιχνίδια.

Τοῦ ἦλθε στὸ νοῦ νὰ κάμη ἓνα μποκά-
λικο, ὅπως ἔχει καὶ ὁ πατέρας του.

Ἔβαλε λοιπὸν ἔξω στὴν αὐλή, ἐπάνω σ'
ἓνα πάγκο, διάφορα ἄδεια κουτιά.

Ἐγέμισε τὸ ἓνα μὲ πέτρες, τὸ ἄλλο μὲ
βότσαλα. Ἄλλου ἔβαλε ἄμμο καὶ ἄλλου κοκ-
κινόχωμα.

Ἐφερε μερικά κομμάτια τοῦβλα. Αὐτὰ δά
τὰ δίνη γιὰ σαποῦνι.

Ἐγέμισε κι ἓνα τσουβαλάκι μὲ βελανίδια.
Αὐτὰ δά τὰ δίνη γιὰ ἐλιές.

Τί γράφουν τὰ μεγάλα γράμματα.

Τὰ ἐκατάφερε ἀκόμα κι ἔφτιαξε μιὰ ζυγαριά.

Τὸ μπακάλικο ἦτο πιά ἑτοιμο.

Τώρα ἔπρεπε νὰ κάμη καὶ μιὰ ἐπιγραφή με κεφαλαῖα γράμματα.

Ἐπῆρε λοιπὸν μιὰ σανίδα κι ἔγραψε με κιμωλία:

ΜΠΑΚΑΛΙΚΟ ΤΑΣΟΥ ΚΑΡΥΔΗ

ΡΥΖΙ

ΛΑΔΙ

ΤΥΡΙ

ΚΡΑΣΙ

ΣΑΠΟΥΝΙ

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

ΕΛΙΕΣ

Σέ λίγο ἤλθαν ἡ Βασιλικὴ καὶ ἡ Λέλα, οἱ
ξαδέλφες του. Ἐσάστισαν, πού εἶδαν τὸ μπα-
κάλικο τοῦ Τάσου καὶ τὴν ἐπιγραφή μὲ τὰ
κεφαλαῖα γράμματα.

Ἐστάθηκαν λοιπὸν γιὰ νὰ διαβάσουν.
Τί γράφουν;

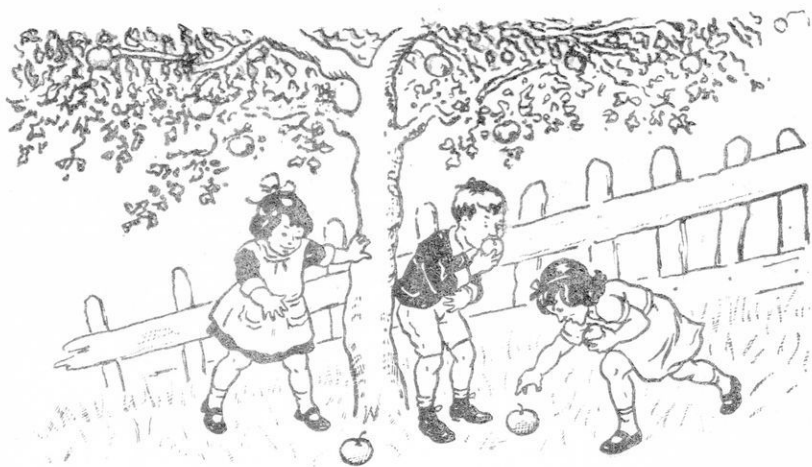

—Ἐ! κυράδες! Τί δὰ ψωνίσετε σήμερα;
Ἐχω βούτυρο πρώτης! Ἐλιές μεγαλειό!
Σαποῦνι ἄσπρο καὶ πράσινο γιὰ τὴν πλύση.
Ἐχω μοσχοσάπουνο. Τυρὶ φέτα, κασέρι καὶ
κεφαλίσιο. Ρυζι, μακαρόνια, φασόλια...

—Ἐγώ, εἶπε ἡ Βασιλική, θέλω σαποῦνι
καὶ λουλάκι γιὰ τὴν πλύση. Θὰ πλύνω αὔριο
τὰ ρουχαλάκια τῆς κούκλας μου...

—Ἐγώ, εἶπε ἡ Μαρίνα, θέλω καρύδια.
Ἀληθινὰ ὅμως...

Μὰ ἐσὺ δὰ μοῦ δώσης ἀληθινὰ λεπτά;
εἶπε ὁ Τάσος μὲ γέλια.

Τί έπαθε ό Τάσος.

Ό Τάσος και ή Ρένα με την έξαδέλφη των την Κική έπαιζαν στο περιβόλι του δείου Νώτη.

—Παιδιά, ροδάκινα! ροδάκινα!.. έφώναξε ό Τάσος.

Ή Ρένα και ή Κική έτρεξαν κοντά του, κάτω από μια μεγάλη ροδακινιά.

—Ά! τί ώραία που είναι ή ροδακινιά, είπε ή Ρένα. Είναι γεμάτη ροδάκινα.

Ό Τάσος μ' ένα ξύλο έτίναξε ένα φορτωμένο κλαδί και έπεσαν κάμποσα ροδάκινα χάμω.

* Ήσαν μεγάλα, ώραϊα καὶ τόσον ἐλκυστικά, ὥστε ἄρχισαν καὶ τὰ τρία παιδιὰ νὰ τρώγουν μ' εὐχαρίστηση.

Ἡ Ρένα στὸ δεύτερο ροδάκινο ἐσταμάτησε.

— Τάσο, Κική, εἶπε, νὰ μὴ φᾶμε ἄλλα ροδάκινα. Θὰ στομαχιάσωμε. Εἶδατε, τί ἔπαθε τὸν περασμένο μῆνα ὁ Λελές;

— Αὐτὸς εἶχε φάει μισὸ πεπόνι!... εἶπε ὁ Τάσος γελώντας.

Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώγῃ μὲ λαιμαργία.

Κατὰ τὸ βραδάκι ὁ Τάσος καὶ ἡ Ρένα ἐγύρισαν σπίτι των μ' ἓνα καλαδάκι γεμᾶτο ροδάκινα, πού τοὺς τὰ ἔδωκε ὁ θεῖος Νώτης γιὰ τοὺς γονεῖς των.

Στὸ τραπέζι ὅμως ὁ Τάσος δὲν εἶχε καθόλου ὄρεξη. Καὶ ἡ μητέρα του ἐπαραξενεύθηκε, ὅταν εἶδε, πὼς ὁ Τάσος δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ τίποτα.

Ἄμεσως ἐκατάλαβε, τί εἶχε συμβῆ, καί, ἀφοῦ ἐκοίταξε τὴ Ρένα, εἶπε:

— Φαίνεται, πὼς ὁ Τάσος ἔφαγε πολλὰ ροδάκινα στὸ περιβόλι τοῦ θεῖου Νώτη.

— Πόσα ροδάκινα έφαγες; έρώτησε ή μητέρα τόν Τάσο.

‘Ο Τάσος δέν λέγει ψέμματα.

— Πέντε, μαμά...

— Πέντε ροδάκινα διά μιᾶς;

— Μά ή ροδακινιά ήτο γεμάτη. Καί ήσαν τόσο ώραῖα τὰ ροδάκινα!...

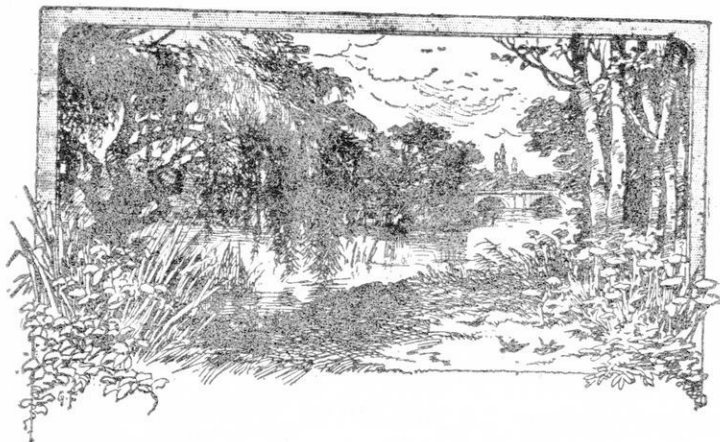
‘Η μητέρα έγέλασε.

— Ναί, παιδί μου, άπάντησε. Μά δέν κάνει νά τρώμε τὰ ροδάκινα πέντε - πέντε, τὸ ένα άπάνω στο άλλο. Καί μάλιστα με τὰ φλούδια καί άπλυτα, ὅπως τὰ έφαγες εσύ...

Τώρα πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι θά έστομάχιασες. Καί ξαίρεις, τί θά πάθης;

Κι αλήθεια, ὁ Τάσος νά τί έπαθε: Εἶναι τώρα στο κρεβάτι με πυρετό. Πρωτῆ, πρωτῆ έπῆρε καθαρτικό καί θά περάσουν πολλές ήμέρες, ὥσπου νά ξαναφή φροῦτα.

— Καλά μου έλεγες, Ρενούλα! Τί ήθελα νά φάω τόσα ροδάκινα; Ποτέ πιά δέν θά είμαι λαίμαργος, έλεγε ὁ Τάσος. ‘Αρκετά έτιμωρήθηκα.

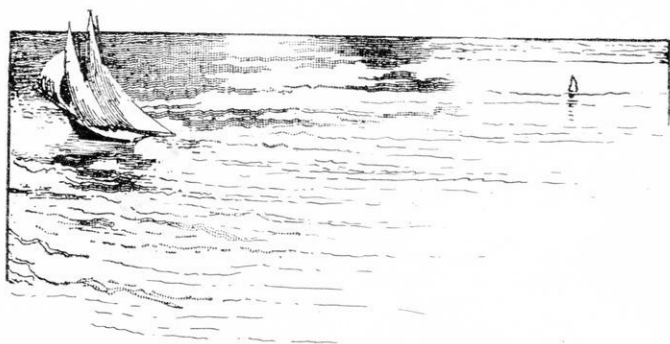
Καλοκαίρι.

Καλοκαίρι! καλοκαίρι!
Χίλια δυò καλὰ μᾶς φέρει:
Πρασινάδες καὶ λουλούδια
καὶ πουλάκια μὲ τραγούδια
καὶ στὸ δάσος ἐκεῖ πέρα
τῆ φωνὴ τοῦ γέρο-κούκου,
ποὺ φωνάζει ὅλη μέρα:
κούκου, κούκου, κούκου, κούκου!

Γ. Βυζιηνὸς

Στὴν ἀκρογιαλιά.

Σήμερα εἶναι ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Τὰ παιδιά δὲν ἔχουν σχολεῖο.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Καρύδη εἶναι στὸ πόδι πρῶτ, πρῶτ. Ἐτοιμάζονται νὰ κάμουν μιὰ ἐκδρομὴ ἕως τὸ ἐξοχικὸ των σπιτί.

Εἶχαν ἓνα μικρὸ σπιτάκι μ' ἓνα μεγάλο περιβόλι κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά.

Τὰ παιδιά εἶναι ἕτοιμα καὶ κοιτάζουν στὴν πόρτα, πότε θὰ φθάσῃ τὸ αὐτοκίνητο.

— Νά το! ἔρχεται! ἐφώναξε ὁ Τάσος.

Κι ἀλήθεια, τὸ αὐτοκίνητο ἦλθε καὶ ἐστάθηκε στὴν πόρτα των.

Ἐφεραν τὰ πράγματα. Ὁ ὀδηγὸς τὰ ἔδεσε πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Τὰ παιδιά ἐμπῆκαν μέσα μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μὲ ξεφωνητὰ καὶ χαρὲς.

—'Αούα... ἐφώνησε τὸ αὐτοκίνητο... καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη.

—Ζήτω ἡ ἐξοχή... ζήτω ἡ θάλασσα, ἐφώνησαν τὰ παιδιά.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐγελοῦσαν εὐχαριστημένοι.

Ἐπέρασαν ἀπὸ πολλὰ ὠραῖα μέρη καὶ τέλος ἔφθασαν στὸ ἐξοχικὸ τῶν σπιτί.

Ὁ Γέρο-Θύμιος, ὁ περβολάρης, μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴν κυρὰ Μαρίνα, καὶ ὁ Μιχάλης, τὸ παιδί τῶν, ἐπερίμεναν στὴν πόρτα.

—Καλῶς ἦλθατε, καλῶς ἦλθατε...

Τὰ παιδιά ἔτρεξαν ἀμέσως μέσα στοῦ περιβόλι.

—Τάσο, ἐφώνησε ἡ Ρενούλα, ἔλα νὰ φᾶμε σῦκα. Κοίταξε τὴ συκιά μας, πῶς εἶναι φορτωμένη.

—Σᾶς ἔχω, παιδιά μου, κομμένα ἀπὸ τὸ πρωῖ κρύα, κρύα σῦκα. Ἐλάτε δῶ, τοὺς ἐφώνησε ὁ Γέρο-Θύμιος.

Κάτω ἀπὸ μιά φουντωτὴ μουριά ἐπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι ἦτο μιά μεγάλη πιατέλλα γεμάτη σῦκα καὶ μιά κανάτα μὲ φρέσκο γάλα.

Σὲ λίγο δὲν ἔμεινε τίποτα. Τὸ ταξίδι κι ἡ ἐξοχὴ τοὺς ἀνοίξε τὴν ὄρεξη.

—Πατέρα, ἐφώνησε ὁ Τάσος, μᾶς ἀφήνετε νὰ πᾶμε νὰ παίξουμε στὴν ἀκρογιαλιά;

—Ναί, παιδιά μου, πᾶρτε τὰ κουβαδάκια καὶ τὰ πράγματά σας καὶ πηγαίνετε νὰ παίξετε.

Τὰ παιδιά δὲν ἔχασαν καιρό. Ἐπῆραν ὅλα τὰ σύνεργα καὶ ἔτρεξαν στὴν ἀκρογιαλιά. Νά τα τώρα, ξυπόλυτα, μὲ γέλια, φωνές καὶ χαρὲς παίζουν στὴν ἀμμουδιά.

Ὁ Μιχάλης, ποὺ ἦτο πιὸ μεγάλος, ἔμπαινε στὴ θάλασσα κοντὰ σὲ κάτι βραχάκια καὶ ἔψαχνε νὰ βρῆ καβούρια.

Ἡ Ρενούλα ἐγέμιζε τὸ κουβαδάκι της μὲ ἄμμο καὶ τὸ ἐπήγαινε τοῦ Τάσου καὶ ἔφτιαναν σπιτάκια μὲ ἄμμο.

—Ρενούλα, πήγαινε νὰ φέρῃς καὶ ὀμορφα βότσαλα νὰ στολίσωμε τὸ σπιτάκι μας, ἔλεγε ὁ Τάσος.

— Θα φέρω και άχιβάδες, έφώναζε ή Ρένα.
Έχει πολλές έδω στήν άμμο.

Σέ λίγο ήλθε και ό πατέρας μ' ένα ώραϊο
βαρκάκι στά χέρια του.

Τά παιδιά έτρεξαν κοντά του, μέ φωνές
και χαρές.

— Σταδητε, είπε ό πατέρας γελαστός, κοι-
τάχτε τί όμορφο πού είναι τό καραβάκι σας...
έχει κατάρτια, πανιά, τιμόνι... Είναι σαν
άληθινό... Να τό κρατᾶτε από τό σπάγγο,
πού τό έχω δεμένο, για να μη σᾶς τό πά-
ρουν τά κύματα.

Τί ώραϊο πού ήτο τό καραβάκι, όταν τό
έβαλαν στή θάλασσα!

Τό αεράκι έφούσκωνε τά πανιά του και
τό έτραβοῦσε μακρυά. Μά ό Τάσος έκρατοῦσε
γερά τό σπάγγο.

— Ζήτω ή θάλασσα, έφώναζαν τά παιδιά.

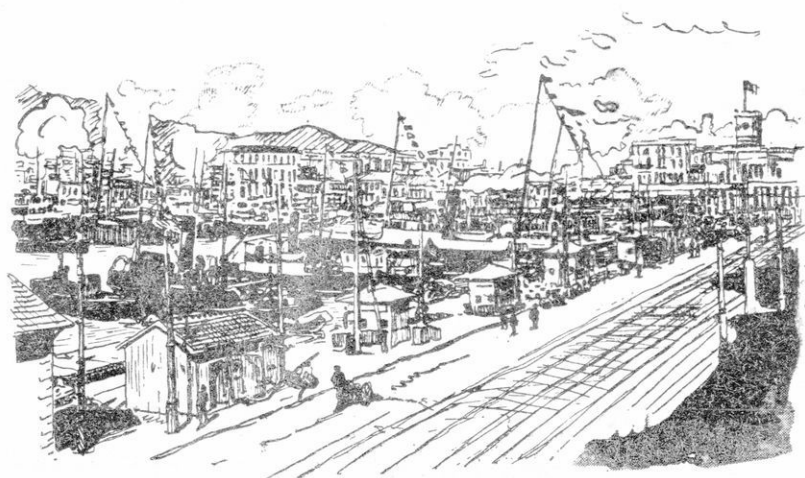
Ἡ θάλασσα.

Τί χαρά τὸ καλοκαίρι
τὰ παιδάκια στ' ἀκρογιάλι,
μὲ φτιαράκια εἰς τὸ χέρι
ἄρχισαν νὰ παίζουν πάλι.

Νά τα ὅλα τὰ παιδάκια
μὲ ξυπόλυτα ποδάρια,
στὸ νερὸ σάν τὰ παπάκια
κυνηγοῦν καβούρια, ψάρια.

Νά τα χτίζουνε σπιτάκια
μὲ τὰ βότσαλα στὴν ἄμμο,
ρίχνουν στὸ νερὸ βαρκάκια,
παίζουν καὶ κυλιοῦνται χάμω.

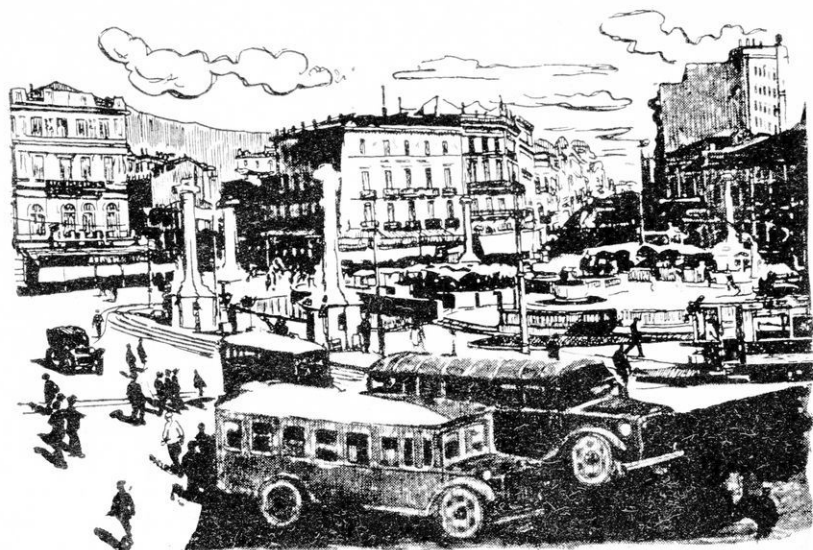

Τί είδα στὰς Ἀθήνας.

Ὁ Στάδης ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα του στὰς Ἀθήνας. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ ὠραῖα πράγματα γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ πόλη τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, ἔγραψε στὰ ἑξαδέλφια του:

«Ἀγαπητά μου ἑξαδελφάκια.

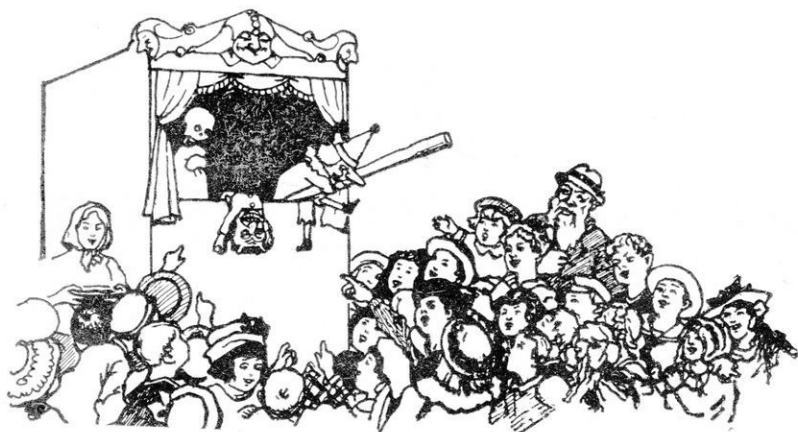
Πρῶτη φορά ἐταξείδευσα μὲ τὸ πλοῖο. Ἐκάναμε ἓνα ὠραῖο ταξεῖδι μιὰ νύχτα καὶ μιὰ μέρα. Ἡ θάλασσα εἶχε πολλὰ κύματα. Μὰ ἐγὼ δὲν ἐζαλίσθηκα. Ἐφθάσαμε σ' ἓνα μεγάλο λιμάνι. Τὸν Πειραιᾶ. Ἐκεῖ νὰ δῆτε ἀμέτρητα πλοῖα, μικρὰ καὶ μεγάλα. Ἐπὶ τέλους ἐβγήκαμε ἔξω καὶ ἐζαλίστηκα ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὴ φασαρία. Ἐνα σωρὸ αὐτοκίνητα, κάρρα, ἀμάξια, ποδήλατα, τράμ, πὺ παίρνουν τὸ μυαλό.

Ἐπειτα ἐμπήκαμε στὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο. Μοιάζει σὰν καὶ κείνον, πὺ ἐχάρισαν τοῦ Τάσου τὸ Νέον Ἔτος. Μὰ αὐτός, πὺ εἶδα, εἶναι ἀληθινός, τρέχει πολὺ καὶ μπαίνει μέσα κόσμος πολὺς. Ἐφθάσαμε γρήγορα στὰς Ἀθήνας.

Ἐδῶ νὰ δῆτε, παιδιά, τί γίνεται. Ὠραῖα καὶ μεγάλα σπίτια, ξενοδοχεῖα, θέατρα καὶ καταστήματα. Δρόμοι μεγάλοι, γεμάτοι ἀνθρώπους, αὐτοκίνητα καὶ τράμ. Τὴ νύχτα ζαλίζεται κανεὶς ἀπὸ τὰ πολλὰ φῶτα. Μὰ ὅταν θὰ ἔλθω αὐτοῦ, θὰ σὰς πῶ καλύτερα ὅλα, ὅσα εἶδα.

Σὰς φιλῶ
Στάθης.

Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς.

Τὸ χωριὸ ἐορτάζει αὐτὴ τὴν Κυριακὴν.

Μεγάλον πανηγύρι γίνεται.

Μικροὶ καὶ μεγάλοι χαίρονται. Μὰ πῶς πολὺ διασκεδάζουν οἱ μικροὶ μὲ τὸ κουκλοθέατρο, ποῦ ἐστήθηκε στὴν πλατεία.

Τὰ παιδάκια γύρω ἀπὸ τὸ κουκλοθέατρο ξεφωνίζουν καὶ γελοῦν δυνατὰ. Γιατὶ ὁ Φασουλῆς μ' ἓνα ξύλον, ποῦ κρατᾷ στα χέρια του, φοβερίζει τὸν Περικλῆ.

— Περικλέτο, τοῦ φωνάζει μὲ τὴν ψιλὴ φωνίτσα του, νὰ Περικλέτο, πάρε καὶ τούτη!

Καὶ τὸν κοπανᾷ ἀλύπητα, ὥσπου ὁ Περικλέτος πέφτει μὲ τὰ μούτρα κάτω καὶ τὰ χέρια κρεμασμένα.

— Καληνύχτα λοιπόν, καλὰ παιδάκια, φωνάζει ὁ Φασουλῆς.

Καὶ τὰ παιδάκια φεύγουν εὐχαριστημένα.

Πλίτσ-πλάτσ.

Πῶς μ' ἀρέσει
μέσ' στη σκάφη
ὡς τὴ μέση
στὸ νεράκι,
σάν παπάκι,
νά βουτῶ...

Πῶς μ' ἀρέσει
ἢ σαπουνάδα...
δὲς ἀσπράδα,
κι ὁμορφιά...
πλίτσι-πλάτσα,
τί δροσιά!

Πλίτσι-πλάτσα
μὲ τὰ πόδια
μὲ τὰ μπράτσα
κολυμπῶ!

Ξεφωνίζω, δὲν μπορῶ,
πλίτσι-πλάτσα
μὲ τὰ πόδια,
μὲ τὰ μπράτσα
κολυμπῶ!...

Σήμερα βρέχει.

Τὸ πρωί, τὰ παιδιά ἐκατέβηκαν ὅπως πάντα στὴν αὐλή, γιὰ νὰ παίξουν.

Ὁ οὐρανὸς ὅμως σήμερα εἶναι συννεφιασμένος καὶ σκοτεινός.

Σιγά, σιγά ἄρχισε νὰ πέφτη ψιλή βροχή.

Ὁ Τάσος, ἡ Ρένα, ὁ Στάθης, ὁ Χρῖστος καὶ ἡ Κική εἶναι χαρούμενα μὲ τὴ βροχούλα. Χοροπηδοῦν καὶ τραγουδοῦν:

Βρέχει, βρέχει, μπουμπουνίζει,
καὶ τὰ λάχανα ποτίζει.

Βρέχει, βρέχει, τί καλά
καὶ δὰ πέσω μαλακά!

Μὰ ἡ βροχὴ ἐδυνάμωσε. Καὶ ἡ δεῖτσα Φλώρα ἐφώναξε ἀπὸ τὴ βεράντα:

—'Ελάτε ἐπάνω γρήγορα! δὰ γίνετε μούσκεμα! δὰ κρῶσετε!

'Αμέσως ἐσταμάτησαν τὸ τραγοῦδι των κι ἐτρεξαν ἐπάνω.

—Κοιτᾶστε, ἔλεγε ἡ δεῖτσα. Τί ώραῖα ποὺ φαίνεται ὁ κήπος, τὰ δένδρα, ὁ κάμπος καὶ τὰ βουνά!

Τὰ παιδιά έβλεπαν τὸ ὠραῖο θέαμα.

Ὁ Τοτὸς έκτυποῦσε τὰ χεράκια του καὶ έφώναζε :

— Κοιτᾶστε τὸ δρόμο... Μοιάζει σάν ποτάμι ἀπὸ τὰ πολλὰ νερά.

Ἐκείνη τῆ στιγμή έβγήκε γρήγορα ἀπὸ τὸ ἀέναντι σπίτι ὁ Θανάσης, ἓνα γειτονόπουλο. Ἐκρατοῦσε ἓνα κομμάτι πλατὺ ξύλο. Τὸ εἶχε κάμει σάν βάρκα μὲ ἓνα ξυλαράκι γιὰ κατάρτι καὶ ἓνα κουρέλι γιὰ πανί. Μόλις τὸ έβαλε στὸ ποταμάκι, ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε καὶ τὰ νερά τὴν έσυραν κατὰ τὸν κατήφορο.

Τὰ παιδιά έγελοῦσαν. Καὶ ὁ Θανάσης έτρεξε νὰ κρυφθῆ, γιὰτὶ εἶχε βραχῆ.

Ὁ κουμπαράς.

Ἴδέτε τὴ Ρένα μὲ τὸν κουμπαρᾶ της. Μὲ πόση εὐχαρίστηση τὸν κουδουνίζει!

— Ἐγὼ ἔχω πολλὰ λεπτά, ἐφώναζε χαρούμενη. Θὰ μαζεύω, δὰ μαζεύω καὶ τὸ Νέον Ἔτος δὰ μοῦ πάρη ἢ μαμὰ μιὰ μεγάλη κούκλα.

— Τί κριμα, εἶπε ὁ Τάσος. Ἄν ἐμάζευα κι ἐγὼ, δὰ εἶχα πάρα πολλὰ λεπτά!

— Βέβαια, εἶπε ἡ μητέρα. Κάθε λίγο σᾶς δίνει ὁ πατέρας δραχμοῦλες καὶ πενηνταράκια. Ὁ θεῖος Νώτης, ὅταν ἔρχεται, σᾶς δίνει ἀπὸ ἓνα δίφραγκο καὶ πολλές φορές τάλληρο. Σᾶς δίνω κι ἐγὼ, ὁ παπποῦς, ἢ γιαγιά...

—'Ο Τάσος, είπε ή Ρένα, ξοδεύει τὰ λεπτά του σέ καρμέλλες, κουλούρια καί στραγάλια...

—Τί κριμα, έκανε ό Τάσος στενοχωρημένος.

—Τάσο μου, ποτέ δέν είναι άργά, είπε ό πατέρας. Νά πäre ένα τάλληρο. Πήγαινε ν' αγοράσης ένα κουμπαρά. Καί τὰ ρέστα βάλε τα μέσα. 'Ο στραγαλατζής καί οί καρμέλλες του είναι γεμάτα άκαθαρσίες από τίς μυγες. Τό καλό, πού σοϋ θέλω, νά μην τρώς αυτές τίς βρωμιές.

—Νά ένα δίφραγκο κι από μένα, είπε ή γιαγιά. Καί νά μη ξεχνās, πώς «φασούλι τό φασούλι, γεμίζει τό σακκούλι».

Παίζει κι ή δασκάλισσα μαζί μας.

Στό διάλειμμα παίζουν όλα τά παιδιά κάτω στή μεγάλη αύλή του σχολείου.

Νά και ή κυρία Πολυξένη, που έκατέβη νά πάρη λίγο άέρα.

‘Η Ρένα, ό Στάθης και ό Παύλος έτρεξαν κοντά της και τής έφώναξαν:

— Δείξτε μας κανένα καινούργιο παιγνίδι...

— Μά σεΐς παΐζετε τόσην ώρα, είπε ή δασκάλισσα. Βλέπω τά χέρια και τά πόδια σας κουρασμένα.

Τώρα λοιπόν νά κάνωμε ένα παιγνίδι με τό στόμα, τά δόντια και τή γλώσσα.

— Ποιό παιγνίδι είναι αυτό; έφώναξαν τά παιδιά με γέλια.

—Νά! ὅ,τι θά σᾶς λέγω ἐγώ, θά τὸ λέτε
καί θά τὸ ξαναλέτε πολλές φορές, μὰ χωρίς
λάθη. Νά δοῦμε λοιπόν, ποιός θά τὰ λέγη
καλύτερα. Σύμφωνοι;

—Μάλιστα, μάλιστα, ἐλάτε, Κυρία, ἄς ἀρ-
χίσωμε!

Καί ἡ κυρία Πολυξένη ἀρχισε νά τοὺς
λέγη:

Γαλάζια γαλαζόπετρα
ἀπὸ τὴ γλάστρα γλίστρησε
σὲ γούρνα ἀσημένια,
καί πάλι ξαναγλίστρησε
σὲ βρύση κρουσταλλένια.

Νά τὸ λέτε γρήγορα καί πολλές φορές.

Τὸ νεράκι γαργαρίζει
καί ἡ κότα κακαρίζει
τὸ σκυλλάκι μας γαυγίζει
καί ὁ γαῖδαρος γκαρίζει.
Ποιός γκαρίζει, γαργαρίζει,
κακαρίζει καί γαυγίζει;

Άλλο:

Πάνω άστρο λαμπερό
κάτω κάστρο άψηλό,
ποιός τó κάστρο άπήλωσε,
ποιός τó άστρο άσήμωσε;

Σέ λίγο όλα τά παιδάκια, πού έπαιζαν στην αύλή του σχολείου, είχαν περικυκλώσει τώρα τή δασκάλισσα και όλα μαζί έπροσπαθοῦσαν νά πουν τά δύσκολα αυτά τραγουδάκια.

Μά τά έλεγαν ανάποδα και άνακατεμένα, τόσο, πού ή κυρία Πολυξένη έγελοῦσε μέ τήν καρδιά της και τά παιδάκια έγελοῦσαν περισσότερο.

Τὰ μαθήματα τελειώνουν.

—Παιδιά, εἶπε ἡ κυρία Πολυξένη σήμερα.

Τὰ μαθήματα παύουν τὸ Σάββατο. Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία ἐβδομάδα. Τὴν Κυριακὴ ἔχομε τὴ Σχολικὴ ἑορτὴ. Ἔτσι τελειώνει ὁ πρῶτος χρόνος τοῦ σχολείου σας.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σᾶς. Ἐμά-
δατε νὰ διαβάζετε καλὰ τὸ πρῶτο σας βιβλίο
καὶ νὰ γράφετε.

Τοῦ χρόνου θὰ πᾶτε στὴ δεύτερη τάξη.
Ἐκεῖ θὰ μάθετε περισσότερα πράγματα.

Τὴν Κυριακὴ ὅλα τὰ παιδάκια ἦλθαν μὲ
τὰ καλά των φορέματα.

Ἦλθαν καὶ οἱ γονεῖς των, νὰ τὰ καμαρώ-
σουν.

Τὸ σχολεῖο ἦτο ὠραῖα στολισμένο.

Οἱ δασκάλοι καὶ οἱ δασκάλες εἶναι χαρού-
μενοι.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ σχολείου ἀρχίζει.

Τὰ παιδιὰ τραγουδοῦν ὠραῖα τραγουδάκια.

Ἐπειτα πολλὰ παιδάκια λέγουν διάφορα
ὠραῖα πράγματα καὶ τραγουδοῦν.

Ὅλοι γελοῦν καὶ κτυποῦν παλαμάκια.

Τελευταῖος ὁ Τάσος ἀνέβηκε σὲ μιὰ κα-
ρέκλα καὶ ἀρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ μὲ δυνατὴ
φωνή :

Ὁ πρῶτος χρόνος πέρασε
ἀπάνω στὸ θρανίο ...

Πάει λοιπόν, τελείωσε
ἐφέτος τὸ σχολεῖο.

Κι ἂν εἴσαστε χαρούμενοι
γι' αὐτό, καλοὶ γονεῖς,
ἀκόμα περισσότερο
χαρήκαμε ἐμεῖς.

Μάθαμε νὰ διαβάζωμε
τὸ πρῶτο μας βιβλίο,
εὐχαριστοῦμε ὅλους σας
καὶ τὸ καλὸ Σχολεῖο.

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ ὠραία σχολικὴ ἑορτὴ.

Οἱ γονεῖς εὐχαρίστησαν τοὺς δασκάλους
καὶ τὶς δασκάλες γιὰ ὅσα ἔκαναν, νὰ προκό-
ψουν τὰ παιδιὰ των.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἐχαιρέτισαν τὸ δάσκαλό
των κι' ἐφώνησαν:

Ζήτω τὸ καλὸ σχολεῖο!

Βλέπετε, τί παθαίνει τὸ πρόσωπό σας καὶ πῶς ἀλλάζει;

Τί σᾶς ἀρέσει λοιπόν;

Νὰ θυμώνετε; Νὰ κατσουφιάζετε;

Ἢ νὰ γελάτε καὶ νὰ ἔχετε χαρούμενο τὸ πρόσωπό σας;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΙΝΗΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Γενικαὶ ὁδηγίαι

Αἱ ἐν παραρτήματι εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου 4 σελίδες ΚΙΝΗΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΩΝ πρέπει νὰ ἀποσπασθοῦν ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ ἐργασθοῦν οἱ μαθηταί. Τοῦτο γίνεται εὐκόλως, διότι εἶναι διάτρητοι κατὰ τὴν δέσιν των μετὰ τοῦ βιβλίου.

Τὰ παιδάκια τῆ βοηθεία ψαλλιδίου θὰ κόψουν προσεκτικὰ τὰ δύο φύλλα εἰς 40 ἕκαστον τεμάχια. Ἄρκει νὰ ἀκολουθήσουν τὰς ὀριζοντίους καὶ κατόπιν τὰς καθέτους γραμμάς.

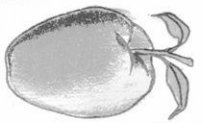
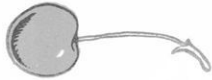
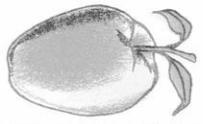
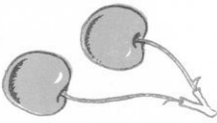
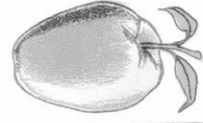
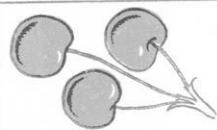
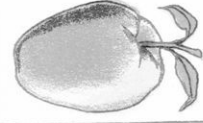
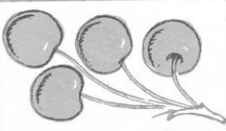

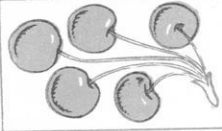
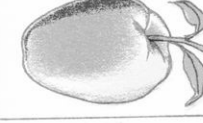

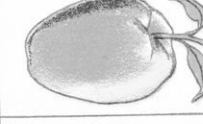

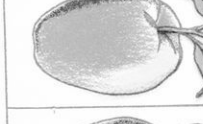

Οὕτω πως θὰ ἔχουν 80 ἐν ὄλῳ τεμάχια, τυπωμένα καὶ ἐκ τῶν δύο ὄψεων. Ἦτοι 150 ὄψεις, ὅπου εὐρίσκονται τὰ 24 γράμματα μικρά καὶ κεφαλαῖα, δις καὶ τρίς ἐπαναλαμβανόμενα.

Δι' αὐτῶν πλέον γίνεται ἄσκησις τῶν παιδιῶν. Εὐρίσκουν μεταξὺ ὄλων τὸν φθόγγον τὸν ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος ὑποδειχθέντα, εὐρίσκουν ὄλους τοὺς ὁμοίους του, κατόπιν μανθάνουν τοὺς συνδυασμοὺς τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ φράσεων.

Τὰ παιδάκια παίζοντα ἐργάζονται, ἀναπτύσσουν πρωτοβουλίαν, κατὰ τὸ σύστημα Πεσταλότση, τὸ ὁποῖον οὕτω ἀπλοποιεῖται καὶ γίνεται εὐχρηστον διὰ τὴν μεγάλην μᾶζαν τῶν μαθητῶν, συνδυαζόμενον καὶ μὲ τὴν χειροτεχνίαν.

Οἱ ἀριθμοὶ ἐπίσης 1-10 θὰ διδαχθοῦν μὲ τὰς εἰκόνας τῶν μῆλων. Ἦμποροῦν νὰ γίνουιν πολλοὶ συνδυασμοὶ μὲ αὐτὰ καὶ μὲ τὰς εἰκόνας τῶν κερασιῶν καὶ τῶν βόλων θὰ μάθουν νὰ ξεχωρίζουν τὰ δύο κεράσια, τοὺς 4 βόλους, τὰ 5 κεράσια κτλ.

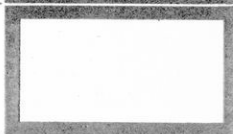
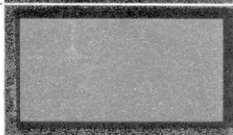
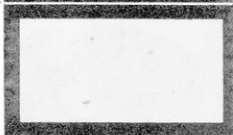
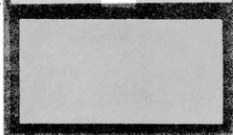
Τὰ χρώματα ἐπίσης διδάσκονται διὰ τῶν ἀντιστοίχων ὁμοιομόρφων ἀντικειμένων. Κίτρινον (λεμόνι) — Πράσινον (ἀχλάδι, φύλλο) κτλ.

		Ν	Α
		Ο	Β
		Π	Γ
		Ρ	Δ
		Σ	Ε
		Τ	Η
		Α	Ι
		Υ	Κ
		Π	Λ
		Σ	Μ

Ο Ι Τ Λ Ε Π Κ Ρ Η Φ

Δ Σ Ν Μ Γ Χ Θ Β Ζ Ξ

Α Ψ Ω Υ Μ Ν Ε Κ Ο Ο

9	8	7	6	ε	ζ	η	θ	ι	κ
5	4	3	2	1	φ	ς	σ	τ	υ
X	υ	ω	ω	φ	ς	σ	σ	τ	υ
π	η	μ	ε	λ	ν	τ	ρ	ι	ο
9	8	7	6	ε	ζ	η	θ	ι	κ
5	4	3	2	1	φ	ς	σ	τ	υ
X	υ	ω	ω	φ	ς	σ	σ	τ	υ
π	η	μ	ε	λ	ν	τ	ρ	ι	ο
9	8	7	6	ε	ζ	η	θ	ι	κ
5	4	3	2	1	φ	ς	σ	τ	υ
X	υ	ω	ω	φ	ς	σ	σ	τ	υ
π	η	μ	ε	λ	ν	τ	ρ	ι	ο
9	8	7	6	ε	ζ	η	θ	ι	κ
5	4	3	2	1	φ	ς	σ	τ	υ
X	υ	ω	ω	φ	ς	σ	σ	τ	υ
π	η	μ	ε	λ	ν	τ	ρ	ι	ο
9	8	7	6	ε	ζ	η	θ	ι	κ
5	4	3	2	1	φ	ς	σ	τ	υ
X	υ	ω	ω	φ	ς	σ	σ	τ	υ
π	η	μ	ε	λ	ν	τ	ρ	ι	ο

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	τ	υ	φ
θ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ
σ	ς	χ	ψ	ω	1	2	3	4	5
ε	α	ει	ου	9	8	7	6	0	0

Ἑρμηνεία τῶν ἐγχρῶμων πινακίδων

Σελὶς 1. — Α' Εἰκὼν ἄνευ κειμένου: Παιδάκια παίζουν στὸ ὕπαιθρον. Σκοπὸς τῆς εἰκόνας εἶναι, ὅπως τὰ ἐρχόμενα διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ σχολεῖον παιδιὰ ἴδουν, ὅτι τὸ πρῶτον σχολικὸν βιβλίον, ποῦ θὰ γνωρίσουν, ἀσχολεῖται μόνον μὲ τὰ παιδιὰ, τὰ παιχνίδια τῶν καὶ τὴν ζωὴν τῶν.

Σελὶς 3. — Β' Εἰκὼν ἄνευ κειμένου: Ἡ αὐλὴ ἑνὸς σχολείου μὲ παιδάκια ἐν εὐθυμίᾳ παίζοντα καὶ ἄλλα ἀσχολούμενα εἰς τὴν περιποίησιν τῶν φυτῶν. Σκοπὸς τῆς εἰκόνας εἶναι νὰ δώσωμεν τὴν πλεον εὐχάριστον ἀντίληψιν περὶ τοῦ σχολείου, διὰ νὰ τὸ ἀγαπήσουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Σελὶς 4. — Γ' Εἰκὼν ἄνευ κειμένου. Τοπεῖον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν φύσιν καὶ ζωὴν. Ἐνα τσοπανόπουλο καθισμένο στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου παίζει τὴ φλογέρα του. Γύρω του βόσκουν τὰ ἀρνάκια. Εἰς τὸ βάθος ἡ ἑλληνικὴ ἀκρογιαλιά. Διὰ τῆς εἰκόνας θὰ προκληθῆ διηγήσις τοῦ διδάσκοντος, σχέσιν ἔχουσα μὲ τὴν ἐπομένην σελίδα, ὁποῦθεν ἀρχίζει ἡ μεθοδικὴ διδασκαλία τῶν φθόγγων.

Σελὶς 5. — Ἡ Ρένα καὶ ὁ Τάσος, δύο ἀδελφάκια, εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸν πατέρα τῶν. Τὰ παιδάκια χαϊδεύουν ἕνα ἀρνάκι καὶ λέγουν τὸ χαϊδευτικὸ Ο Ο Ο, (φθόγγος ο).

Σελὶς 6. — Τὰ παιδιὰ γυρίζουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ξαφνικὰ πιάνει βροχὴ. Τὰ παιδιὰ ξεφωνίζουν ι ι ι (μὲ εἰσπνοή), (φθόγγος ι).

Σελὶς 7. — Τὰ παιδιὰ παίζουν στὴ ἐξοχῇ. Ἐξαφνα περνᾷ ὕψηλὰ ἕνα μεγάλο ἀεροπλάνο. Τὰ παιδιὰ ξεφωνίζουν τὸ θαυμαστικόν: α!

(φθόγγος α).

Σελὶς 8. — Τὰ παιδιὰ παίζουν τὸ στρατὸ καὶ μὲ τὸ στόμα μιμοῦνται τὴ σάλπιγγα: τὰ, τὰ, τὰ, (φθόγγος τ Τ).

Σελὶς 9. — Ἡ Ρένα νανουρίζει τὴν κούκλα τῆς καὶ σιγοτραγουδεῖ: νάνι, νάνι κτλ. (φθόγγος ν). Ἐδῶ γίνεται ἐπανάληψις ὅλων τῶν προηγουμένων φθόγγων.

Σελὶς 10. — Τὰ παιδιὰ χορεύουν στὴν ἐξοχῇ καὶ τραγουδοῦν: Λά, λά, λά... κτλ. (φθόγγος Λ λ).

Σελὶς 11. — Ὁ Λελές μὲ τὸ θεῖο του ἔρχονται μὲ τὴ βάρκα. Ἡ Ρένα, ὁ Τάσος καὶ τὸ ἑξαδελφάκι τῶν, ὁ Βάσος, φωνάζουν ἀπὸ μακριά: "Ε! ε! ε! κτλ. (φθόγγος Ε, ε).

Σελὶς 12. — Ὁ Τάσος φοβάται μιὰ χίνα, ποῦ πηγαίνει κοντὰ του, καὶ ξεφωνίζει: μαμά κτλ. (φθόγγος μ).

Σελὶς 13. — Τὰ δύο ἑξαδελφάκια ἡ Λέλα καὶ ἡ Λιλή, κόβουν τριαντάφυλλα μὲ τὰ χεράκια τῶν. Ἡ μητέρα τῆς Λέλας φοβάται μὴν ἀγγυλωθοῦν καὶ φωνάζει: μὴ, μὴ κτλ. (φθόγγος η).

Σελὶς 14. — Ἡ Πόπη ἐπῆρε ἕνα πατάκι εἰς τὰ χέρια τῆς. Ἐκεῖνο φωνάζει: Πά, πά, πά, κτλ. (φθόγγος π Π).

Σελὶς 15. — Ἡ Κική ταΐζει τίς κότες. (φθόγγος κ Κ).

Σελὶς 16. — Τὰ παιδιὰ παίζουν μὲ μιὰ ροκάνα (φθόγγος Ρ ρ).

Ἡ εἰκονογράφησις τῶν 16 πρώτων ἐγχρῶμων πινακίδων ἐγένετο κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε αὐτενεργῶς τὰ παιδιὰ νὰ ἀντλοῦν τὸ νόημα καὶ ἐκ τούτου τὸν διδακτέον φθόγγον ἢ τὴν πρότυπον λέξιν.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος αἱ καθ' ἕκαστον πινακίδες ἀποτελοῦν ἀνεξάρτητα ἀλλήλων ἀναγνώσματα ἔχοντα ἑλαφρὰν συνοχὴν μεταξύ τῶν καὶ κύρια πρόσωπα τὰ δύο μικρὰ ἀδελφάκια, τὸν Τάσο καὶ τὴν Ρένα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΜΕΡΟΣ

Σελ.			
1	Α'. Βωβή εικόν	32	ψ. Ψ. Ω. 'Ο γάτος ὁ Ψαρήσ (ποίημα)
2	Β'. > >	33	οι. 'Η Νίνα κοιμάται.
3	Γ'. > >	34	στ. σκ. σχ. σπ. 'Η Σταματίνα δασκάλα.
5	Διδασκαλία τοῦ Ο ο	35	κλ. γρ. πλ. πρ. Τὰ ὄραϊα γράμματα.
6	> > > Ι ι	36	βρ. τρ. δρ. χρ. Πώ! πώ! βροχή!
7	> > > α	37	μπ. ντ. πν. Υ. Ντιν-ντάν οἱ καμπάνες.
8	> > > τ Τ	38	κρ. φτ. φλ. φθ. 'Ο 'Αράπησ παίζει κρυφτό.
9	> > > ν	39	χν. βλ. βγ. Σᾶσ βλέπω.
10	> > > λ Λ	40	φν. βδ. 'Η Φιφίκα ξαφνικά ἄρρωστη.
11	> > > ε Ε	41	σθ. σφ. 'Ο Σωτήρησ γιαιτρός.
12	> > > μ	42	αἱ. γλ. μν. κτ. 'Η 'Αγλαῖα ξαίρει καὶ ψωνίζει.
13	> > > η	43	σμ. χθ. 'Από χθῆσ νηστικό.
14	> > > π Π	44	θρ. γν. τσ. Τοῖ—τοῖ τὸ πουλάκι.
15	> > > κ Κ	45	γγ. γκ. τζ. 'Ο κύρ Βαγγέλησ.
16	> > > ρ Ρ	46	αυ (αφ). 'Ο Πέτροσ ναυτάκι.
17	> > > γ Η	47	αυ (αβ). Καυγᾶσ στήν αὐλή.
18	> > > σ Ϛ	48	ευ (εβ) 'Η Εὔανθα χορεῦει.
19	φ. Φ. 'Η Φιφίκα.	49	— 'Η προκομμένη (ποίημα).
20	ω. ὦ! ὦ! ὦ!	50	ευ (εφ). 'Η Εὐθυμούλα ἀπλώνει.
21	δ. Δ. Καλό δαδί.	51	στρ. μπρ. 'Ο Στρατήσ περπατᾶ.
22	υ. Σ. Σῦκα, σῦκα.	52	— Πᾶμε ἐκδρομή.
23	Ν. Μ. Τί ἔφερε ἡ μαμά.	53	πτ. γδ, σγ. Πόσα εἶναι.
24	Γ. χ. Χ. Χιονία! Χιονία!	54	— Λουλούδια.
25	θ. Θ. Τί θέλετε;	55	σπρ. Τί ὄραϊα χρώματα!
26	β. β. β...	56	κτρ.—μπλ. Καιρός γιά τὸ σπίτι.
27	ζ. Ζ. Ζήτω ἡ μαμά.	57	— Τί ἔμαθε.
28	ξ. Ξ. ξ... ξ... ξ..		
29	ει. 'Η Εἰρήνη διαβάζει.		
30	αι. Α. Παιδιά ἔλατε.		
31	ου. 'Η ἑορτὴ τοῦ παποῦ.		

Β' ΜΕΡΟΣ

60	Καλημέρα	82	Μπακάλικο Τάσοσ Καρύδη.
61	Τὸ ἡμερονόκτιο (ποίημα).	83	Τί γράφουν τὰ μεγάλα γράμματα.
62	Στὸ καλὸ—καλή προκοπή.	85	Τί ἔπαθε ὁ Τάσοσ.
63	'Η αὐλή τοῦ σχολείου.	88	Εἰκὼν δάσουσ.
64	'Η δασκάλισσα.	89	Καλοκαίρι (ποίημα).
65	Τὸ παπάκι καὶ ὁ βάτραχοσ.	90	Στήν ἀκρογιαλιά.
70	'Η Νύχτα.	95	'Η θάλασσα (ποίημα).
71	Τὸ φεγγαράκι (ποίημα).	96	Τί εἶδα στὰς 'Αθήνασ.
72	'Η Νίνα καὶ τὰ πουλάκια.	98	'Ο Φασουλῆσ καὶ ὁ Περικλήσ.
74	'Η πρωτομαγιά.	99	Πλίτς—Πλάτς, (ποίημα).
76	'Ηλθαν τὰ χελιδόνια (ποίημα).	100—101	Σήμερα βρέχει.
77	'Η πηγὴ καὶ τὸ ποταμάκι.	102	'Ο κουμπαραῶσ.
78	Οἱ βάτραχοι (ποίημα).	104	Παίζει ἡ δασκάλισσα μαζί μασ.
79	Οἱ πελαργοί.	107	Τὰ μαθήματα τελειώνουν.
80	Στὸ δάσοσ.	111	Τὸ πρόσωπο ἑνὸσ παιδιοῦ με τὰ διάφορα συναισθήματα.
81	Τὸ δειλινό (ποίημα).		

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1936

Ἀριθ. πρωτ. 50163

ΕΠΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙ

Πρὸς τὸν Ἐκδοτικὸν Οἶκον Ἰωάν. Σιδέρη

Ἐνταῦθα

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι διὰ ταυταριθμὸν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, στηριζομένης εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 5911 καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας κριτικῆς ἐπιτροπῆς, τὴν περιλαμβανομένην εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 πράξιν αὐτῆς ἐνεκρίθη ὡς διδακτικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν Δημοτικῶν σχολείων τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Τὸ πρῶτο μου βιβλίον**» βιβλίον τῶν συγγραφέων **Μ. Φλέσσα - Α. Πρίντζη** διὰ μίαν τετραετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1936 ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ συμμορφωθῆτε ἐπακριβῶς πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ἀρμοδίας κριτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐντολῇ τοῦ Ἑπουργοῦ

Ὁ Διευθυντῆς

Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ

«Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως τῶν ἐγκεκριμένων διδακτικῶν βιβλίων».

Τὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ 15 % τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος Διατάγματος κανονισθείσης ἄνευ βιβλιοσήμου τιμῆς πρὸς ἀντιμέτωπον τῆς δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ἐξωφύλλου ἢ τῆς τελευταίας σελίδος τούτου ἐκτυπῆται τὸ παρὸν ἄρθρον.

Ἀριθ. ἀδείας κυκλοφ

Ἡμερομ.

ΤΙΜΗ Ἀδέτου

> Δεδεμ.

εφ' ἡμῶν α' οὐκ ἴκω το δαυρᾶ πῆρ φόνος
 καλο σπῆ γῆ δὲν ἀνδρῶ σπῶν ἔρατο κῆτεν
 καλο δὲν ἀνδρῶ σπῆ γῆ σπῶν ἔρατε κῆτεν

Αὐτογράφων μετροπλῆς σημειωμένης παρὰ τοῦ ἰδίου ποιητοῦ.

omw i tua gloria alyra es grande i v. dia d. kenta tua dekkolo kentro un i parito d. jassi d. malai	barume ubbriaco putidum malaco
--	---

ah aut tua forte non tem d. barume,
 esi lassata di stardo bravo bravo
 tu spew vgnu d. Evexa kul tume
 che dai up. du d. n. all' almana

tutti s. p. i. v. h. v. n. nell' che caperem d. loro e' non s. p. i. v. h. v. n. nell'	fango fangaron min range
---	--------------------------------

Ah! mal delle tue liti. T. n. n. id
 clo' figer lo di mullerone valico
 mi' eul che a' d. d. w. l. a. c. a. d. o. s. a. l. i. c. o. malavone

Αυτόσχεδιον Σονέτον με rime obligate. Τοῦτο ἐξηγεῖ διατι αἱ τελευταῖα λέξεις
 τοῦ ἀνο αὐτογράφου εἶνε γραμμένα παρ' ἄλλης χειρός.